

dwars

studentenblad
Universiteit Antwerpen

Nummer 37 - jaargang 6
Maart 2007
GRATIS

Evaluatie van het vak
Levensbeschouwing
Johan Terryn
Zijn punkers passé?

Asielcentrum Linkeroever

USERS.PANDORA.BE/DIMIWEBSITE

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad.

Oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Ciska Hoet, Paardenmarkt 91, bus 1 B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: Ciska Hoet.

Redactiesecretaris: Delphine De Pauw.

Eindredactie: Stijn Cools, Astrid De Wit, Matthias Meersmans (verantwoordelijke), Jonas Vincken.

Redactie: Kirsten Cornelissen, Folker Debusscher, Niels Govaerts, Hendrik Jan, Ward Joppen, Mehdi Koocheki, Jef Leysens, Raïssa Mvuyekure, Sabeth Snijders, Jef Van Hoofstat, Evelien Wouters, Ruud Wouters.

Fotografie: Rudina Coraj, Jef Leysens, Jonas

Vincken (verantwoordelijke), Evelien Wouters.

Illustraties: Dimitri Sakelaropolos.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Vormgeving: Folker Debusscher, Delphine De Pauw, Ciska Hoet, Ward Joppen (verantwoordelijke), Jef Leysens, Jonas Vincken, Tom Vingerhoets.

Werkten mee aan dit nummer: Bart Braem, Charis De Craene, Lieze Lingier en Lin Louage.

Drukkerij: Wilda nv, Deurne

E-mail: dwars@ua.ac.be

Website: www.dwars.ua.ac.be

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Paardenmarkt 91, kot 1
B-2000 Antwerpen

De BaMa-hervormingen hebben al veel stof doen opwaaien. De door de overheid opgelegde vernieuwingen werden in een ijl-tempo doorgevoerd. Blijkbaar was de achterliggende gedachte dat *de problemen wel opgelost zouden worden wanneer ze zich voordoen; wat dan ook menig wenkbrauw deed fronsen*. Er werd onder meer gevreesd voor prijzige en tegelijkertijd inferieure opleidingen die hun shoppende studenten niet meer naar behoren zouden vormen. Of deze doembeelden bewaarheid worden, zal de toekomst moeten uitwijzen.

Men vergeet echter wel eens dat sommige nadelige effecten van de vernieuwing ook onmiddellijk voelbaar zijn. Niet alleen wordt het academisch personeel overstelpt met extra taken voor onder andere studiebegeleiding, ook de administratieve medewerkers staan plots voor een berg bijkomend werk.

De flexibilisering maakt dat wij studenten met gemak een eigen studiepakket kunnen samenstellen. We kunnen niet alleen tegelijkertijd vakken uit Ba1, Ba2 en Ba3 volgen, het is ook niet langer ongewoon dat we onze keuzevakken uit het aanbod van verschillende faculteiten pikken. *Vrijheid, blijheid?* Niet voor de mensen van de onderwijssecretariaten. De geïndividualiseerde trajecten hebben er bijvoorbeeld voor gezorgd dat alle gegevens opnieuw handmatig moeten worden ingevoerd en verwerkt, en ook de opmaak van examenroosters is nu een hele klus dankzij de vele variabelen waarmee ze rekening moeten houden.

Het hoeft bijgevolg niet te verbazen dat de

werkbelasting van onze administratieve medewerkers de voorbije jaren exponentieel is toegenomen. Denk nu echter niet dat er bijkomend personeel is voorzien om de enorme informatiestroom te helpen verwerken of de vele telefoontjes en vragen te beantwoorden. Integendeel, gepensioneerde werknemers worden niet langer automatisch vervangen. Geldtekort en nieuwe visies op beleidsvoering zijn de boosdoeners.

Stress in de onderwijssecretariaten

Het is schrijnend te moeten vaststellen dat de - overigens bijzonder loyale en plichtsbewuste - mensen van de onderwijssecretariaten die we interviewden voor dit nummer (p. 15) zodanig moeten lijden onder al die beslissingen die boven hun hoofden genomen worden. Deze waardevolle werkrachten vallen duidelijk door de mazen van het net wanneer er geld mee gemoeid is.

Vorig jaar lanceerde onze universiteit met veel ophef haar nieuwe logo. Glitter, glamour en goednieuwsshow te over: de UA maakt veel werk van haar profilering. Waarom wordt er op het ene vlak zoveel geïnvesteerd, terwijl er op andere vlakken zulke grote besparingen zijn? Voor alle duidelijkheid: het is niet mijn bedoeling onterechte beschuldigingen te uiten, ik wil wel wijzen op een ongelijke verdeling. Blijkbaar hecht de overheid veel belang aan internationale uitstraling, maar houdt ze geen rekening met de logische consequenties die daar aan vasthangen. Men vergeet dan ook gemakkelijheidshalve om genoeg geld vrij te maken voor de mensen die de boel mee draaiende houden.

Ciska Hoet, hoofdredacteur

Cartoon	2	
Colofon	2	
Editoriaal	3	Stress in de onderwijssecretariaten
Levensbeschouwing: hemel of hel	4	Actief pluralisme aan de UA
UKAn zingen of UKAn het niet	9	Het universitaire koor
Nog een mening over?	10	Academisch Forum: debatten
Eigen gelijk eerst	11	Discriminatievrijheid of -verbod
De jonge herauten van de haat	12	30 jaar NSV
SMS	14	De naakte feiten
Gekunsteld	14	Battlestar Galactica
Werkbijen aan de UA	15	Onderwijssecretariaten
Centerfold	18	Asielcentrum Linkeroever
Post	22	Erasmuscolumn
Jong geleerd is oud gedaan	23	Kinderuniversiteit
UAlumni	24	Johan Terryn
Condooms beter dan snoep en frisdrank	26	Vrije tribune
Punkers zijn passé	27	Jongerencultuur

dwars 37

Inhoud

Twee maal herschreven	29	Column
Literair	29	
Wijsheid komt met de jaren	30	Senioren aan onze universiteit
In het kruis getast	31	Heibel bij VVS
Puzzel	34	Win cultuurcheques
Cultuurtips	35	Waarheen in maart?
Met dank aan...	36	Bibliotheekmedewerker

Levensbeschouwing: hemel of hel

Actief pluralisme aan de Universiteit Antwerpen

Bij de eenmaking van onze universiteit besliste men niet alleen over de actief pluralistische strekking van de nieuwe instelling, men wilde er ook een concrete invulling aan geven. De praktische vorm heeft veel voeten in de aarde gehad maar sinds dit academiejaar was het er dan eindelijk: het vak 'Levensbeschouwing'.

Het Centrum Pieter Gillis (CPG) stond in voor de inrichting ervan en vorig semester konden alle studenten van de Stadscampus voor het eerst kennismaken met een aantal levensbeschouwingen. Kort samengevat werd er eerst algemeen ingegaan op het christendom, de islam, het jodendom, het vrijzinnig humanisme en de Oosterse levensbeschouwingen. Na die inleidende module mochten de studenten hun eigen traject samenstellen waarbij ze de keuze hadden uit negen modules met elk een eigen invalshoek en thema. Dit semester krijgen ook de studenten van Campus Drie Eiken, Groenenborger en Middelheim een familiepak levensbeschouwing voorgeschoteld.

dwars volgt de ontwikkelingen op de voet en ging voor dit nummer op zoek naar de voor- en nadelen van de verplichte colleges rond levensbeschouwingen. We interviewden een sceptische Geert Lernout, legden de coördinatoren van het vak, Walter Van Herck en

Patrick Loobuyck, het vuur aan de schenen en vroegen ook CPG-voorzitter Guy Vanheeswijck om een korte toelichting.

Voor we ons oor te luisteren legden bij de academische voor- en tegenstanders, gingen we echter eerst te rade bij de studenten. Het draait tenslotte om hun vorming.

Dries studeert Rechten en stelt zich vragen bij het nut van het vak: "Ik heb slechts vier colleges gevolgd en had in een mum van tijd de cursus geblokt. Voor mij blijft het een groot vraagteken of het vak zijn doel wel heeft bereikt. Verder is het absurd en nutteloos om mensen te verplichten hun leven te beschouwen. Op zichzelf vind ik het oké dat men in een notendop de verschillende levensbeschouwelijke visies toelicht, maar laat het op zijn minst aan de studenten zelf over om te beslissen of ze zo'n vak al dan niet willen volgen."

Lucy (Taal- en Letterkunde) is wat enthousiaster: "Ik vond het zeker een interessant vak, alleen is het op een verkeerde manier aangepakt. Ze zouden het beter niet verplichten en als ze het in een debatvorm gieten, zou het vak volgens mij op wat meer sympathie kunnen rekenen. We moesten er ook vrij veel voor doen, wat de studiedruk stevig verhoogde, terwijl het derde jaar al zwaar genoeg is..."

De meeste klachten hadden betrekking op de organisatorische perikelen. Didier (TEW): "Ik vond

het levensbeschouwelijk vak een goede aanvulling op onze opleiding. Het breekt alleszins met de soms erg technische vakken uit ons pakket. Aan de organisatie moet uiteraard nog gewerkt worden. De grote groepen tijdens de algemene module waren echt niet werkbaar en de cursussen waren veel te laat beschikbaar. Maar soit, dat zijn kinderziekten. Ik heb er zeker wat van opgestoken."

Stephanie (Communicatiewetenschappen) heeft de colleges met veel plezier gevolgd maar was wat teleurgesteld in het examen: "De vragen waren erg gericht op reproductie en niet op inzicht. Het vak sloot volgens mij ook niet genoeg aan op bepaalde richtingen; sommige mensen zijn het niet gewend om op die manier te studeren. Ik ben benieuwd naar de reacties van de exacte wetenschappers (lacht)." Bovendien bevielen de twee laatste modules haar heel wat meer dan de eerste algemene module. "Maar daar kon je ook veel pech mee hebben, natuurlijk. Sommige cursussen waren trouwens echt heel slecht geschreven."

Marco studeert Geschiedenis en vindt vooral dat het vak niet in elke richting past: "De leerstof lijkt me onvoldoende aan te sluiten bij de voorkennis van de studenten. Voor velen is het een herhaling, anderen hebben dan weer te weinig vorming gehad op het vlak van levensbeschouwing om helemaal mee te zijn."

Het Centrum Pieter Gillis (CPG) is een autonoom onderzoekscentrum aan de UA. Naast de inrichting van het vak Levensbeschouwing houden de leden zich bezig met onderzoek en bezinning omtrent actief pluralisme. We vroegen CPG-voorzitter Guy Vanheeswijck naar de werking van het centrum.

GUY VANHEESWIJCK De dagelijkse werking wordt verzorgd door Patrick Loobuyck, Walter Van Herck, Nina Vleugels en ik. We vergaderen wekelijks en regelen de praktische organisatie van het vak Levensbeschouwing. De belangrijke beslissingen worden genomen in de Raad van Bestuur van het centrum.

Wie zetelt er in deze raad?

VANHEESWIJCK In het begin waren er veertien leden. De zeven faculteiten kozen elk een vertegenwoordiger. De andere zeven leden werden door de UA-Raad van Bestuur aangesteld. Inmiddels hebben twee nieuwe leden ons verhoogd: de voorzitter van de Associatie Universiteit & Hogescholen Antwerpen en een vertegenwoordiger van de studenten.

Werd er bij de keuze van de leden rekening gehouden met hun persoonlijke levensbeschouwing?

VANHEESWIJCK Toen de verschillende faculteiten een vertegenwoordiger afvaardigden, was dit niet het geval. Wanneer de UA

dan zeven anderen moest aanstellen om de raad te vervolledigen, werd er wel gekeken naar hun ideologische achtergrond: er werd gestreefd naar een zeker evenwicht. Er werd echter nooit geëist dat het zeven katholieken en zeven niet-katholieken zouden zijn: dat is nu ook niet het geval. Men trachtte er enkel op toe te zien dat de verhouding tussen katholieken en vrijzinnigen - een belangrijk aandachtspunt na de fusie tussen Ufsia, UIA en RUCA - niet volledig scheefgetrokken zou zijn. Na drie jaar samenwerken is het initiele wantrouwen volledig verdwenen en dat is maar goed ook: actief pluralisme houdt immers net in dat we de verzuiling achter ons moeten laten.

Hoe lang blijft de huidige Raad van Bestuur nog in functie?

VANHEESWIJCK De leden zijn aangesteld voor een termijn van vier jaar, die eventueel eenmalig verlengd kan worden. In het voorjaar van 2008 zitten de eerste vier jaar er op en kunnen er dus nieuwe leden verkozen worden.

Als Lernout spreekt

Een tegenstander van het levensbeschouwelijk vak

Geert Lernout, literatuurwetenschapper aan de Universiteit Antwerpen en auteur van meerdere boeken, waaronder *Als God spreekt* - een studie van de Bijbel, de Koran en het Boek van Mormon - is een rabiāt tegenstander van het vak Levensbeschouwing. Naar eigen zeggen wordt hij in alle kwaliteitskranten gerecenseerd of geïnterviewd, maar aan de UA bestaat zijn boek blijkbaar niet. "Ik schrijf de 'verkeerde' dingen over godsdienst," verklaart hij. Dankzij dwars komt de 'verkeerde' man dan toch aan het woord.

GEERT LERNOUT Het invoeren van een levensbeschouwelijk vak was een voorwaarde die het oude UFSIA gesteld had voor de eenmaking van de universiteit. Erg merkwaardig vond ik dat, een dergelijk vak is er immers aan UFSIA nooit geweest.

Betekent dit dat het vak een eis was van de jezuïeten?

LERNOUT Niet alles is de schuld van

de jezuïeten, hoor (*lacht*). Maar men heeft alleszins geprobeerd om bij de eenmaking van de UA de katholieke eigenheid van de UFSIA te bewaren. We hadden drie instellingen, waarvan twee niet-katholiek zijn: zou het dan niet logisch zijn om het geheel ook niet-katholiek te maken? Nu worden de drie studentenpastors die voordien tot de UFSIA behoorden door de UA betaald. Is het de taak van een univer-

siteit om in zielenzorg te voorzien die elke gelovige UA'er al in zijn eigen parochie krijgt? Nu is het vak Levensbeschouwing echter ingeschreven in het decreet en het ziet er niet naar uit dat het onmiddellijk afgeschaft wordt. Helaas, want een dergelijk vak hoort niet aan de UA.

Waarom niet?

LERNOUT Religie heeft alleen een plaats aan de universiteit als studieobject. Religieuze opvoeding werkt niet, ook niet in de middelbare school. Ikzelf heb 12 jaar religieuze opleiding gehad in mijn school en daar heb ik werkelijk niets van opgestoken. Ik ben een verschrikkelijk voorbeeld van het systeem.

Maar gaat het hier wel om een religieuze opleiding?

LERNOUT Ja. Strikt genomen is levensbeschouwing filosofie: de manier waarop je in het leven staat. In dit geval is levensbeschouwing echter niet meer dan een eufemisme voor religie.

U zegt zelf in de inleiding van uw boek *Als God spreekt* dat het belangrijk is om religies te kennen.

LERNOUT Dat klopt. Aan de UIA gaf ik het vak Bijbel en Literatuur, omdat ik tot de vaststelling was gekomen dat mijn studenten erg weinig wisten over de Bijbel. Zowel in de atheneia als in katholieke scholen komt dit onderwerp nauwelijks aan bod.

Het levensbeschouwelijk vak speelt dan toch op deze gebreken in.

LERNOUT Maar kennis van religie is sowieso belangrijk voor mensen die letterkunde studeren en daarom kan het aan bod komen in het gewone lessenpakket. Voor studenten Biologie, Rechten of Geneeskunde heeft de variëteit aan godsdiensten een heel ander belang. In het levensbeschouwelijk vak krijgen studenten met zeer verschillende achtergronden dezelfde lessen, terwijl godsdiensten in sommige humane richtingen al uitgebreid aan bod komen.

Er bestaat nochtans geen enkele richting, behalve de minor Godsdienstwetenschappen, waarin zoveel godsdiensten - ook bijvoorbeeld Oosterse religies - aan bod komen. Bovendien wordt alles mooi op een rijtje gezet. Voor vele studenten is dit nieuw.

LERNOUT Van studenten Geschiedenis hoor ik toch dat ze alles uit het levensbeschouwelijk vak al gezien hebben. Hoe dan ook, als men het vak per se wil bewaren, pleit ik ervoor om Levensbeschouwing in te richten per faculteit, telkens met een andere inhoud. Voor Geneeskunde zou je dan iets kunnen geven als 'cultuur, godsdienst en gezondheid', voor biologen een soort van ethiek enzovoort. Dat zou een goede oplossing zijn, want op dit moment geeft de universiteit de indruk dat godsdienst mag worden gepropageerd. Van mij mag godsdienst wel gepropageerd worden, maar niet aan een universiteit; daar moet men godsdienst bestuderen en dat is iets totaal anders.

Zegt u nu dat godsdienst niet bestudeerd

wordt in het levensbeschouwelijk vak?

LERNOUT Het wordt niet kritisch bestudeerd, vind ik. Kijk bijvoorbeeld naar de B-modules over het vrijzinnig humanisme of het christendom: alle docenten die daarin lesgeven zijn stuk voor stuk respectievelijk vrijzinnig humanisten of christenen.

Zelfs al worden er hier en daar uitgesproken meningen verkondigd, die meningen komen - met name in de A-module - wel allemaal aan bod.

LERNOUT Is dat de bedoeling van het vak?

Het is toch de bedoeling dat de student met verschillende overtuigingen in aanraking komt en dat er een dialoog ontstaat? Zou het overigens geen voordeel kunnen zijn dat docenten zich duidelijk profileren? U bent atheïst: dat heeft toch invloed op uw lessen over religie?

LERNOUT Ik heb er ondertussen verschrikkelijk veel spijt van dat ik in de inleiding van mijn boek geschreven heb dat ik atheïst ben. Het gevolg is dat men het in interviews enkel wil hebben over mijn atheïst-zijn. "Hebt u daar veel last van?" "Kunt u nog slapen 's nachts?" Wat doet mijn overtuiging ertoe? Wat in mijn boek staat klopt of klopt niet; of ik nu atheïst ben of niet, heeft daar niets mee te maken. Ik vind dat het niet kan dat docenten in het vak Levensbeschouwing reclame maken voor hun eigen winkel. Als ze les geven over hun overtuiging, zijn ze aan het preken en horen ze niet thuis aan de

universiteit. Dat is immers een plek waar je moet leren om zelf na te denken. Alles wat met godsdienst te maken heeft, bezit een dogmatische kern, terwijl je aan de universiteit net zou moeten leren om je kritisch op te stellen tegenover elk dogma.

Hoe belangrijk zijn godsdiensten nog in onze huidige maatschappij?

LERNOUT Godsdienst als autoriteit heeft nauwelijks nog belang. Vele mensen zijn 'iets-ist': ze geloven wel dat er 'iets hogers' bestaat, maar zijn tegen de kerk. Zo is de werkelijkheid van godsdienst nu. Alles wat je leert in dat vak, is eigenlijk niet belangrijk. Je moet natuurlijk wel weten dat er in België grote groepen islamieten en joden leven, dat zoiets als het jodendom niet bestaat, wat ramadan is enzovoort. Maar eigenlijk zou je dat al moeten hebben geleerd in het middelbaar.

Die onderwerpen zijn allemaal aan bod gekomen in Levensbeschouwing, dus...

LERNOUT ... dus je steekt er toch iets van op. Dat geldt misschien voor studenten van de Stadscampus. Volgend semester komen de wetenschappers aan de beurt en ik ben benieuwd wat die ervan zullen vinden. Dit vak staat totaal haaks op hun studiekeuze.

Is het dan de bedoeling dat aan de universiteit vakidioten gecreëerd worden? Met de BaMa-herstructureringen zijn er heel veel basisvakken weggevallen en een algemeen vak als Levensbeschouwing komt hieraan tegemoet.

LERNOUT Ik zou dat vak – als ik de baas was tenminste – vervangen door iets filosofisch: ethiek van de eigen discipline. En of die ethiek nu een kruisje, een fakkeltje, een half maantje of een davidsster draagt, dat doet er echt niet toe.

Het vak wordt door de organisatoren - het Centrum Pieter Gillis - als broodnodig gepresenteerd in een multiculturele stad als de onze.

LERNOUT Dat is veel te goedkoop. Die zogenaamde clash tussen religies bestaat niet. Als er al problemen zijn tussen de verschillende gemeenschappen, dan gaat het om politieke problemen. Waarom geven we dan geen vak over politiek in plaats van religie? Dat is veel relevanter.

Onze universiteit wil zich promoten als een actief pluralistische instelling. Staat u daar achter?

LERNOUT Hoe actief pluralistisch zijn we als je kijkt naar de samenstelling van de raad van bestuur van het Centrum Pieter Gillis? De mensen die de touwtjes in handen hebben zijn voor een deel gepensioneerd die nog wel in termen van zuilen denken. Zij zijn met veertien, waarvan zeven katholieken en zeven 'anderen'. Waar komt die samenstelling vandaan? Zijn er aan deze universiteit 50% katholieken en 50% niet-katholieken? Ik zou een vak als Levensbeschouwing nooit toevertrouwen aan een groepje bange blanke mannen...

Vivian Liska zal het graag horen! (Liska is coördinator van de B-module Monotheistische Religies en voorwaar geen bange

blanke man, nvdr.)

LERNOUT Zij is de enige vrouw in heel die groep.

Er was toch nog iemand?

LERNOUT Ja, juist: Helma De Smedt van Geschiedenis. Dan toch twee vrouwen en mooi verdeeld: Liska als joodse en De Smedt is katholiek. Maar vele godsdiensten zijn niet vertegenwoordigd: er zit geen enkele mormoon in, geen enkele getuige van Jehova, geen druide, geen moslim... Ook ikzelf, als niet-georganiseerd atheïst, word niet vertegenwoordigd. Dat is toch niet actief pluralistisch!

In februari mag u wel een lezing gaan geven voor het Centrum Pieter Gillis.

LERNOUT Repressieve tolerantie, zou Herbert Marcuse dat noemen. Ik denk wel dat er een nieuwe wind waait door het centrum. Guy Vanheeswijck (*de huidige voorzitter van het Centrum Pieter Gillis, nvdr.*) doet dat goed, wat niet wil zeggen dat ik het eens ben met zijn standpunten. Hoe dan ook, ik vind dat de leden van het Centrum Pieter Gillis niet voor hun eigen zuil mogen ijveren, maar de pluraliteit moeten verdedigen. De gelegenheid moet worden geboden om zoveel mogelijk stemmen aan bod te laten komen en dan: *laat duizend bloemen bloeien.*

*Tekst: Astrid De Wit en Ciska Hoet
Foto: Rudina Coraj*

De coördinatoren van Centrum Pieter Gillis

In september introduceerde onze universiteit een nieuw vak: Levensbeschouwing. Nu het eerste semester erop zit, is het tijd voor een evaluatie. Het vak deed reeds heel wat stof opwaaien aan de UA en de kritiek was niet altijd even mals. Levensbeschouwing zou een kind van de verzuiling zijn, praktisch niet haalbaar door de te grote groepen, niet aangepast aan het niveau van alle studenten, en wat is nu eigenlijk de meerwaarde ervan voor pakweg een informaticus? We vroegen de coördinatoren Patrick Loobuyck en Walter Van Herck waarom doceren over levensbeschouwingen zinvol is.

PATRICK LOOBUYCK Dergelijke vakken op hun onmiddellijke nut afrekenen lijkt me gevaarlijk. De huidige les- en pakketten zijn volledig opgebouwd rond dat nuttigheidsdenken: de algemeen vormende taak van een universiteit schijnt plaats gemaakt te hebben voor heel specifieke en zuiver specialiserende opleidingen. De UA heeft ervoor gekozen minstens één vak te geven waarin men oog heeft voor het bredere

perspectief. De levensbeschouwelijke invalshoek stelt de studenten in staat de Europese samenleving en de eigen identiteit beter te begrijpen. Ik denk dat dit zeker een meerwaarde is voor elke afstuderende universitair.

De bedoeling van het vak is dus in eerste instantie om tegemoet te komen aan het tekort aan algemene vorming?

LOOBUYCK We proberen de studenten

voldoende informatie mee te geven waar ze dan zelf kritisch mee kunnen omgaan. De manier waarop dit ingevuld wordt, is in ruime mate afhankelijk van de gast-sprekers: sommigen zijn zeer objectief, anderen geven eerder een persoonlijke getuigenis.

Wat dat laatste betreft: sommige gast-sprekers leken wel heel erg overtuigd van hun eigen gelijk.

WALTER VAN HERCK Als iemand een bepaalde levensbeschouwing aanhangt, lijkt het me vanzelfsprekend dat hij deze persoonlijk de beste vindt. Dat is iets anders dan verkondigen dat deze levensbeschouwing de enige juiste is, of meer waard is dan een andere: dat heb ik niemand horen zeggen. Daarenboven zijn er volgens mij ook enkele misverstanden omtrent de gastsprekers. Laat me een voorbeeld geven: het enthousiasme van John Nawas voor de islam heeft velen doen denken dat hij zelf een islamiet is. In feite is hij echter een gesecculariseerde christen. Er is expliciet voor gekozen om niet met vertegenwoordigers van de verschillende levensbeschouwingen te werken: we hebben geen rabbijn uitgenodigd, noch kardinaal Danneels.

Een vaak geopperd argument tegen dit vak is dat het beter over ethiek in het algemeen zou gaan, en niet over levensbeschouwelijke opvattingen.

VAN HERCK Ethiek blijft vaak formeel en abstract. De doelstelling van ons vak is juist erg concreet: we willen de vraag "in welke samenleving kom ik terecht?" proberen te beantwoorden. Levensbeschouwingen hebben altijd een belangrijke rol gespeeld in het definiëren van onszelf en onze maatschappij. Veel ethische problemen draaien precies rond de verschillen in wereldvisies. Wij willen de studenten informatie geven over de levensbeschouwelijke opties en hoe ze daar zelf hun positie in kunnen bepalen.

Het vak kan studenten dus helpen in het omgaan met samenlevingsproblemen. Die samenleving is intussen wel erg divers: zijn de lessen niet te sterk gericht

op het christendom?

VAN HERCK Dat is zeker niet de bedoeling. In een module als bijvoorbeeld 'Levensbeschouwing en natuurwetenschap' wordt er misschien veel aandacht besteed aan het christendom, maar dat heeft niets te maken met een christelijke profileringsdrift. Je mag de context nooit wegdenken: de moderne natuurwetenschap is ontstaan in een westerse, grotendeels christelijke maatschappij. Als er dan een module ingericht wordt rond het thema natuurwetenschap, is het normaal dat vooral de relatie met het christendom aan bod zal komen. Onze samenleving is nu eenmaal geworteld in het christendom en het zou verkeerd zijn dat te negeren.

LOOBUYCK Ik denk dat het vooral afhangt van het parcours dat je volgt. Als je wilt, kan je na de inleidende les over het christendom modules kiezen die niets met het christendom te maken hebben.

De studenten klagen over praktische problemen bij het vak.

LOOBUYCK Er waren inderdaad enkele problemen. Doordat het een nieuw vak is, met veel gastsprekers, waren de cursussen soms te laat beschikbaar. Nu de cursussen er zijn, is dit echter geen probleem meer voor het tweede semester. Een andere moeilijkheid was het leslokaal tijdens de eerste module. Er zaten meer dan duizend studenten in een aula met een maximale capaciteit van achthonderd personen: erg onaangenaam voor zowel docenten als studenten.

Dat bleek inderdaad een heikel punt. Heeft het eigenlijk wel zin het vak voor zo'n grote groep te geven?

LOOBUYCK Als je de lessen per faculteit zou geven, kan je de studenten onmogelijk een even groot keuzeaanbod bieden. Er zou dan één vaststaand traject moeten zijn, zonder dat studenten de gelegenheid

krijgen een eigen parcours samen te stellen.

VAN HERCK Studenten blijven trouwens al te vaak binnen de cocon van de eigen richting of faculteit: ze zouden het moeten toejuichen dat ze nu de kans krijgen ook eens met anderen samen te zitten.

Walter Van Herck

De evaluatievergaderingen omtrent Levensbeschouwing zijn nu bezig. Hoe beoordeelt u het vak zelf?

LOOBUYCK Ik vond het persoonlijk zeer geslaagd: dat wil echter niet zeggen dat ik er nu niet kritisch meer naar kijk, integendeel. Er zijn een aantal problemen die opgelost moeten worden. Een veelgehoorde klacht is bijvoorbeeld het gebrek

aan stroomlijning: door al de verschillen de gastsprekers zat er vaak geen echte lijn in het vak.

Ook de studenten kregen de kans hun klachten te ventileren via de evaluatieformulieren die na elke module uitgedeeld werden. Zijn de resultaten reeds bekend?

VAN HERCK De evaluatie van deze formulieren is nog niet helemaal afgerond, maar we hebben wel al een globaal beeld. De meningen over Levensbeschouwing lijken niet zoveel te verschillen van de meningen over andere vakken: de appreciatie van de studenten ligt helemaal binnen de gemiddeldes.

LOOBUYCK Een overzicht van de persoonlijke opmerkingen van de studenten hebben we nog niet. Tot hiertoe zijn trouwens enkel de afzonderlijke modules geëvalueerd: het vak als geheel nog niet. De evaluaties van de examens zijn ook nog niet gebeurd.

Maar de examenresultaten kent u al.

LOOBUYCK Over het algemeen genomen waren de examens vrij goed.

VAN HERCK Ik ken geen precieze cijfers, maar ik denk dat ongeveer negentig procent van de studenten geslaagd is.

LOOBUYCK Iedereen die regelmatig de lessen volgde en de cursus gestudeerd heeft, haalde goede resultaten. Ik denk dat de mensen die niet geslaagd zijn zelf wel weten waarom.

Tot slot: zijn er grote veranderingen van het vak op til?

LOOBUYCK In het tweede semester blijft het vak onveranderd. Studenten die de lessen in het eerste semester gevolgd hebben zonder dat ze het examen aflegden, kunnen dit in juni nog doen. Volgend jaar kan er wel een en ander veranderen, maar daarover is nog niets beslist. ■

*Tekst: Folker Debusscher en Jonas Vincken
Foto's: Rudina Coraj*

UKAn zingen

Matthias Meersmans

Of UKAn het niet...

Wie dacht dat er op onze aller geliefde UA nooit geswingd wordt, heeft het mooi mis! Velen beseffen het misschien niet, maar sinds 1989 worden de nodige stemdeugden ook op uw universiteit niet geschuwd. Het Universitair Koor Antwerpen (UKA voor de vrienden) staat zelfs open voor alle vrijwilligers die hun fysiologische resonantieruimte willen aanwenden om driemaal per jaar een bepaalde kapel of zaal met de nodige hemelse vibrato's te vullen.

Nadat Frans Cuypers er in 1992 de brui aan gaf, mocht Dirk De Nef het steeds even glimmende dirigeerstokje van het UKA wekelijks laten luchtdansen. Sinds De Nef afstudeerde aan zowel het Antwerpse als het Brusselse conservatorium, is hij zomaar even docent aan het Lemmensinstituut, leraar aan enkele muziekacademies, dirigent van Arti Vocale en het Leuvens Universitair Koor alsook lid van het vocaal ensemble Kompakt. Daarnaast is hij een felbegeerd en letterlijk geprezen componist

die bijvoorbeeld in 1995 het verplichte werk voor de halve finale van de Koningin Elisabethwedstrijd pende. Laat dit indrukwekkende curriculum vitae echter niemand beïnvloeden: bij het UKA gaat alles er naar eigen zeggen op amusante en ludieke wijze aan toe, zowel bij de stemvorming als tijdens het inoefenen van het bewust zeer afwisselende repertoire zelf.

Inderdaad: het UKA zou het UKA niet zijn als het geen verschillende muzikale genres onder handen wilde nemen. Naast traditionele klassieke muziek en oude polyfonie worden ook wereldse muziek, musicals en moderner werk verre van geschuwd: een gevarieerd programma wordt met andere woorden steeds hoog op de muziekstandaard gepositioneerd. Onder de leuze 'kwaliteit als uitgangspunt, gezelligheid als stimulans' heeft het koor ondertussen een aanzienlijk repertoire opgebouwd. Door altijd professionele musici in te schakelen bracht het UKA de laatste achttien jaar onder meer werk van Vivaldi, Brahms, Schubert, Pergolesi, Purcell en vele anderen ten gehore, evenals de musicals *West Side Story*, *Cats* en *Joseph and the Amazing*

Technicolor Dreamcoat.

Als klap op de vuurpijl heeft het UKA een steeds openstaande vacature voor gemotiveerde glottale talenten: studenten, assistenten, alumni, personeelsleden of docenten zijn allen welkom, evenals complete buitenstaanders van de UA. En voor de mogelijk ambitieuze onder u die ondertussen het bos niet meer door de bomen (durven) zien: niet getreurd! Noten kunnen lezen is namelijk geen vereiste om lid te worden van het koor. Meer nog, enig mankement aan ervaring of vooropleiding wordt probleemloos gecompenseerd met de nodige inzet en ieders persoonlijke muzikaliteit. Wees andermaal gerust, van denigrerende stemtesten of modulatiemartelingen is er bij het UKA geen sprake: elke vocale scherpschutter wordt gewoon ingedeeld bij het koor-gedeelte dat hem of haar het beste ligt en toelaat op de meest comfortabele manier de stembanden alom te laten zegevieren.

Wanneer u dit leest, zal u de open repetitie van 19 februari op een haartje na gemist hebben, maar laat dat geen domper op de muzikale vreugde zijn:

men kan steeds bij het UKA binnenwippen om kennis te maken met het zangniveau of de algemene manier van werken, dus drempelvrees is niets meer dan onnodige stress. Lidgeld wordt overigens niet gevraagd en alle partituren worden gratis en voor niets te uwer beschikking gesteld. Naast een sociale ingesteldheid eist het UKA dan ook enkel dat geïnteresseerde stembandacrobaten steeds op repetities aanwezig zijn om de nodige wanpraktijken te vermijden. Onoverkomelijk blijkt dit alles echter niet: een wekelijkse samenkomst op maandagavond van 17u45 tot 19u15 in het Hof van Liere is de enige "verplichting". Opdat iedereen zich thuis zou voelen, worden er zelfs geregeld sociale "buiten-koor"-activiteiten gepland. Bij deze: zich aangesproken voelende badkamerjodelaars, expressief neurierende toonladdervirtuozen, rondwandelende tremolo's en andere kloeke barden: verenigt u, en wel snel. ■

Voor verdere informatie:
<http://webh01.ua.ac.be/uka/>
uka@ua.ac.be

Nog een mening over?

Het Academisch Forum organiseert debatten op de Universiteit Antwerpen

Tijdens je examens geen kans gehad om je ongezouten opinie over een onderwerp te geven, uit vrees dat een meningsverschil wel eens nefast had kunnen zijn voor je studieresultaten? Vanaf deze maandag kan je je discussietalenten tentoonspreads in vijf gratis academische debatten met proffen, algemene geïnteresseerden en enthousiaste medestudenten.

De KVHU (Katholieke Vlaamse Hogeschooluitbreiding) is een organisatie die zich al meer dan honderd jaar inspant om het maatschappelijk debat te bevorderen. Enkele gemotiveerde studenten van de UA besloten om dit initiatief, dat de laatste decennia enkel nog uit lezingen bestond, weer wat actiever en aantrekkelijker te maken. Zo wilden ze een wat jonger publiek aanspreken (hoewel het 'vaste' vijftigplusserspubliek van de KVHU-lezingen qua mondigheid zeker niet moet onderdoen voor de gemiddelde student). Met steun van de KVHU en - naar eigen zeggen - onder een iets sexier naam kozen ze vijf onderwerpen die volgens hen actueel en relevant zijn; het Academisch Forum was geboren.

Vijf maandagen op rij presenteert het Academisch Forum een lezing, gevolgd door een debat over uiteenlopende onderwerpen; van kernwapens tot discriminatievrijheid. Een belangrijk verschil met andere clubs die op de UA debatten organiseren is dat het Academisch Forum los staat van enige politieke overtuiging. Hun voornaamste doel is niet volle aula's lokken met bekende namen of politici die zich enkel proberen te profileren met enkele boude uitspraken. Ze geven per debat namelijk twee sprekers de mogelijkheid om in detail hun mening uiteen te zetten. Zo willen ze een genuanceerd beeld geven van een hedendaags discussiepunt, met voldoende aandacht voor de culturele en sociale achtergrond en hopelijk ook met een boeiende dialoog als resultaat.

Sinds dit jaar kregen de leden van het Academisch Forum ook de kans om hun sprekers volledig zelf te kiezen. Ze probeerden om telkens twee sprekers met uitgesproken tegengestelde meningen te selecteren. Er komen ook bekenden van de Universiteit Antwerpen, zoals onder andere prof. Matthias Storme (Faculteit Rechten) die zijn pleidooi 'vrijheid om te discrimineren' opnieuw verdedigt en in discussie treedt met prof. Toon Vandeveld (Hoger

Instituut Wijsbegeerte). In het debat rond Turkije en de EU wordt senator Marc Van Peel - met de standpunten tegen de toetreding - dan weer geconfronteerd met Wendy Asbeek Brusse, een vooraanstaand medewerkster van de Nederlandse regering.

Een volledig programma van 2007 met sprekers, moderators en gespreksonderwerpen vind je op www.academischforum.be.

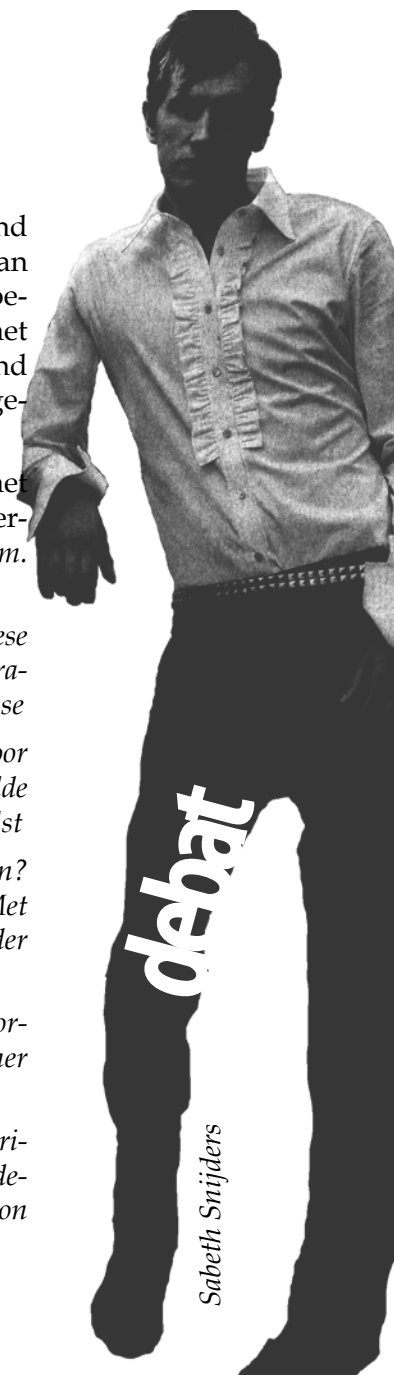
ma 19 februari: Hoort Turkije bij de Europese Unie? Met prof. Guido Vanheeswijck (moderator), Marc Van Peel en Wendy Asbeek Brusse

ma 26 februari: Democratie in België: voor verbetering vatbaar? Met prof. Cas Mudde (moderator), prof. Jan Velaers en Jos Verhulst

ma 5 maart: Hoe open moeten onze grenzen? Over migratie, illegalen en regularisatie. Met prof. Fernand Tanghe (moderator), Jos Vander Velpen en prof. Marie-Claire Foblets

ma 12 maart: Gaat het atoomtijdperk ooit voorbij? Met Tomas Baum (moderator), Werner Bauwens en prof. Tom Sauer

ma 19 maart: Discriminatievrijheid of discriminatieverbod? Met prof. Johan Taels (moderator), prof. Matthias Storme en prof. Toon Vandeveld

Sabeth Snijders

De Romeinen drukten het mooi uit. 'Non omne quod licitum est, honestum est'. Niet alles wat juridisch toegelaten is, is daarom moreel netjes. Het ongelijk behandelen van mensen zuiver op grond van hun huidskleur, geloofsovertuiging of politieke overtuiging is inderdaad in vele gevallen moreel verwerpelijk. Dikwijls valt deze ongelijke behandeling te verklaren door de vrees voor de onbekende of door het woekeren van een slechte collectieve reputatie. Een verhuurder durft zijn woning niet verhuren aan een zwarte kandidaat-huurder omdat hij dit niet gewoon is en vreest voor slechte betaling of vernielen van de inboedel. Een café-uitbater laat een jongen van Marokkaanse afkomst niet binnen omdat Marokkanen de reputatie hebben boelmakers te zijn. Het veroordelend vingertje omtrent dit discriminatoire gedrag gaat meestal uit van instanties die zich via overheidsgeld van elk economisch risico hebben weten vrij te stellen. Hun moreel gezag is dan ook niet bijzonder groot. Maar toch blijft het zo dat het ten sterkste moet ontmoedigd worden. Discriminatie op grond van collectieve kenmerken zoals huidskleur, geeft blijk van wantrouwen in de medemens en leidt tot polarisatie tussen collectieve groepen die in een samenleving nochtans tot samenwerking gedoemd zijn. Het tegengaan van dergelijk discriminato-

risch gedrag is dus een goede zaak. Is antidiscriminatie-wetgeving daarvoor echter de geëigende weg? Moet het, omdat het moreel verwerpelijk is, daarom ook juridisch verboden worden, wat meteen het inzetten van het repressieapparaat van de overheid impliceert? De verleiding is groot alles wat moreel verwerpelijk is via overheidsoptreden te willen bannen. Dat is echter niet de weg die onze Westerse beschaving gekozen heeft. Via een kader van individuele rechten, gaven we de burgers een morele ruimte waarbinnen ze naast hun eigenbelang ook hun morele perfectie kunnen nastreven. De collectivisering van de morele perfectie via bijvoorbeeld antidiscriminatiewetgeving schakelt ons uit als morele actoren. Bovendien leidt de repressieve aanpak tot maatschappelijke polarisatie, net het tegenovergestelde van wat men ermee wou bereiken. Antidiscriminatiewetgeving is daarom beschavingsdestructief. Het geleidelijk doen wegebben van vooroordelen via vrijwillige actie en dialoog (bijvoorbeeld tussen café-uitbaters, gemeentelijke overheden en vertegenwoordigers van de gediscrimineerde groepen) effent het pad voor een duurzaam samenleven van diverse bevolkingsgroepen.

Boudewijn Bouckaert is hoogleraar Rechten aan de UGent en voorzitter van de vzw Nova Civitas.

Discriminatievrijheid of discriminatieverbod?

"Discriminatievrijheid of discriminatieverbod" is het thema van het laatste debat van het Academisch Forum. dwars biedt u alvast een korte smaakmaker.

Boudewijn Bouckaert is voorzitter van Nova Civitas. Deze vzw kende enkele jaren geleden de Vrijheidsprijs toe aan Matthias Storme omwille van diens standpunten over discriminatievrijheid. Bouckaert is niet te vinden voor overheidsmaatregelen tegen discriminatie. Naima Charkaoui daarentegen is wél gewonnen voor legale maatregelen: als coördinator van de vzw Minderhedenforum wordt zij dagelijks geconfronteerd met de benadeling van minderheidsgroepen.

Eigen **gelijk** eerst

Jonas Vincken

Op 19 maart vindt er in Antwerpen een debat plaats over de vraag of je discriminatie mag verbieden. Waarom zou dát een interessante vraag zijn? Men kan evengoed debatteren over de vrijheid om wapens te dragen of om afval te dumpen in natuurgebied.

Discriminatie is niet enkel moreel verwerpelijk: het recht om gelijk behandeld te worden – ongeacht geslacht, afkomst, seksuele geaardheid... – is een fundamenteel mensenrecht. Discriminatie schaadt de rechtstreeks betrokkene én de hele samenleving. Wanneer bijvoorbeeld een competent persoon niet op de juiste functie terechtkomt door een 'verkeerde' afkomst, mist de economie kansen.

Desondanks is discriminatie wijdverbreid. Sinds de studie van het Internationaal Arbeidsbureau uit 1997 twijfelt geen enkele sociale wetenschapper eraan dat allochtone Belgen gediscrimineerd worden op onze arbeidsmarkt. Allochtonen ondervinden discriminatie dagelijks aan den lijve bij het uitgaan, op de woonmarkt, enzovoort.

De juiste vraag is niet waarom, maar hoe de over-

heid efficiënt discriminatie kan bestrijden. Een sterk juridisch kader is onontbeerlijk. In vergelijking met andere Europese landen is de bestraffing van discriminatie in België erg zwak. De Europese Commissie tikte ons land op de vingers omdat het Europees antidiscriminatieverbod slecht is omgezet in Belgisch recht. Onze antidiscriminatiewet is een papieren tijger zonder tanden. De slachtoffers hebben er niets aan.

Waarom dan een debat rond holle frasen als "een tolerant persoon discrimineert intolerantie"? Het is al bedroevend genoeg dat de Vlaamse overheid nog geen antidiscriminatie-decreet heeft. Het is al bedroevend genoeg dat werkgevers die zwart op wit toegeven dat ze discrimineren (Feryn, Eurolock) intussen vrijuit gaan. Het Minderhedenforum staat open voor elke discussie, maar niet voor abstract gefilosofeer over de zin en onzin van wetten die een basisvoorwaarde zijn om in deze maatschappij te kunnen wonen, werken en leven.

Naima Charkaoui is coördinator van de vzw Minderhedenforum.

De jonge herauten

Dertig jaar NSV: een beknopte bloemlezing

Recent vierde de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) haar dertigste verjaardag. De extreemrechtse studentenclub zette binnen haar rangen een heus beschavings-offensief in: commando's moesten plaatsmaken voor vreedzame protesten, fascistoïde gedachtegoed voor Vlaams-nationalisme, nazi-herdenkingen voor cantussen. *Le nouveau NSV est arrivé. Althans, dat probeert het NSV ons diets te maken.*

De studentenvereniging - die ook aan onze universiteit actief is - blijkt echter geen club als een andere. Haar verleden wordt getekend door extreme ideeën en daden. De scherpste hoekjes mogen dan inmiddels wel bijgevijsd lijken, maar verschilt de huidige organisatie daadwerkelijk van het vroegere NSV? Niet iedereen is die mening toegedaan:

"Sommigen verslijten ons voor mietjes en watjes, fasco's en nazi's, professionele amokmakers, straatvechters, beroepsbetogers... Ze hebben gelijk." - Jeroen De Gussem, NSV-voorzitter Gent, 2002.

Slagen en verwondingen

Vlaams Belanger Rob "Klop" Verreycken heeft zijn klinkende bijnaam niet te danken aan die keer dat hij zijn ex-vrouw in elkaar sloeg: het is een koosnaampje uit zijn studententijd. Zijn palmares ligt er dan ook niet om: gedurende zijn carrière bij het NSV

gaf hij een vuistslag in het gezicht van een ACOD-voorman en sloeg hij Kris Merckx van de PVDA een gekloven lip. Hij leidde eveneens een grootscheepse charge van NSV'ers op Gentse studenten waarbij drie gewonden vielen en hij stond meermaals terecht voor het toebrengen van slagen en verwondingen.

In 1984 werd de jonge Marokkaan Ben Ayssa

brandstichting op een PVDA-boekhandel. Prompt richtte Philip Dewinter een steunfonds op voor "politiek gevangene" Luc Onbekent.

Dat het geweld niet enkel tot het verleden van de club behoort, bewees het NSV dit academiejaar: tijdens Studay 2006 belaagden enkele NSV-studenten de Antwerpse LSP-lijsttrekker Nikei De Pooter. Bruno Val-

"De negercultuur is een minder geavanceerde cultuur, en ten opzichte van de blanke cultuur INFERIEUR."

Ouslame zonder aanleiding in een café vastgegrepen en neergestoken. Als bij wonder overleefde Ouslame drie messteken in de keel. De dader, NSV'er Luc Onbekent - die zich al eerder schuldig gemaakt had aan slagen en verwondingen - werd snel gevat en bekende de feiten. Op het proces verdedigde hij zich met de woorden "Een Marokkaan hoort hier niet thuis. Ieder volk hoort in zijn eigen land." Eind 1984 werd Onbekent veroordeeld tot vier jaar effectieve gevangenisstraf. Enkele maanden later, in juli 1985, werd hij reeds vrijgelaten wegens goed gedrag. In september 1985 was hij alweer op oorlogspad: ditmaal medeplichtig aan de

keniers, mede-oprichter van het NSV, ziet echter geen graten in dit geweld. Enkele weken geleden zei hij in een interview in De Standaard openlijk: "Ach, je bent jong en je wilt wat. Dan zoek je de weg van de radicaliteit. Ik schaam me niet voor dat occasionele straatgeweld." Bruno Valkeniers is tegenwoordig een vooraanstaand figuur binnen het Vlaams Belang.

NSV en het Vlaams Belang

Officieel zijn er geen banden tussen NSV en Vlaams Belang. Dat de twee organisaties nauw verweven zijn, blijkt in de prak-

tijk echter overduidelijk. Het NSV was een belangrijke leerschool voor heel wat VB-politici: Frank Vanhecke, Philip Dewinter, Bruno Valkeniers, Edwin Truyens, Bart Laeremans, Rob Verreycken, Marijke en Koen Dillen... De lijst met VB'ers die stage liepen bij de Nationalistische Studentenvereniging is eindeloos. Dat er geen officiële banden zijn komt echter goed van pas: het VB kan zich zo naar de buitenwereld toe distantiëren van het radicalere NSV.

Edwin Truyens was mede-oprichter van zowel NSV (1976) als Vlaams Blok (1978). Als eerste praeses van de Antwerpse NSV-afdeling en jarenlang voorzitter van de VB-studiedienst kent hij de interne keuken maar al te goed. In een interview zegt hij onomwonden "Het NSV vormde de eerste Vlaams Blok-studiedienst."

Een heel aantal huidige VB'ers speelt een belangrijke rol binnen het NSV. Philip Dewinter en Bart Laeremans zijn de voorzitters van het NSV-steun-en-beschermcomité en ook Vlaams Belang-leden Wim Van Dijck, Wim Wienen en Hans Verreyt helpen actief in de organisatie van het NSV. Anke Vandermeersch, Francis Van Den Eynde en Johan Demol prijken prominent op de lijst met ereleden. Verder mag de studentenvereniging stevast gebruik maken van VB-lokalen voor haar activiteiten.

"Vlaams-nationalistisch"

Het NSV doet de laatste jaren zijn best om een

van de haat

Tekst: Jonas Vincken

Met dank aan: Sim Dereymaeker,
Mehdi Koocheki, Farid Rasoolzadeh
en Nicolas Van Herck.

reputatie als studentikoze en louter Vlaams-nationalistische beweging op te bouwen. Op hun site hebben ze het over dopen, cantussen en vormingsavonden over de Vlaamse beweging. Maar welke ideologische achtergrond gaat er eigenlijk schuil achter het Vlaams-nationalisme van het NSV?

In 1989 vierde het NSV het honderdste geboortjaar van Adolf Hitler. Volgend citaat uit De Morgen spreekt boekdelen: "Een dertigtal studenten bracht op donderdagavond de Hitlergroet in het NSV-stamcafé Het Kroegske. In het café, waar zich een dertigtal studenten van de Nationalistische Studentenvereniging verzameld hadden, was men even in paniek toen één van de aanwezigen een in perfecte staat verkerend SS-hemd vanonder zijn trui haalde om aan zijn medestaanders te tonen. De eigenaar van Het Kroegske, ex-praeses van de NSV, had zich voor de gelegenheid gehuld in een T-shirt van de Ku-Klux-Klan."

Op 10 november 2003 organiseerde de Gentse afdeling van NSV een optreden in café De Roeland. Zelf koppelden ze dit uitdrukkelijk aan de herdenking van Kristallnacht. Kristallnacht, op 9 november 1938, was een georganiseerde aanval van nazi's tegen de joodse gemeenschap in Duitsland. Het optreden in De Roeland werd verzorgd door de rockband Standrecht. De teksten van hun nummers spreken voor zich: "*Bloedige orgie voor t'Arisch ras / Heil, heil / Krieg, total Krieg! / Gij Jodenhonden, hierbij verklaar ik u der Totale Krieg!*" Nu we het dan toch over liedjesteksten hebben: een kort citaat uit het officieuze NSV-lied, zoals ze het zelf publiceerden in hun tijdschrift: "*Ne amadees,*

ne marokkaan, ne raller en ne nikkeri-aan / ne kommunist, ne vreemde tist, die zwieren we allemaal in hun kist / ne vuile jood, ne maoïst, ne franskiljon en socialist / den BRT en 't syndikaat, die benen we uit tot op de graat!"

Het blijft echter niet beperkt tot dubieuze studentenliederen die laat op de nacht tijdens een uit de hand gelopen cantus gezongen worden. In hun bladen *Signaal* en *Verbandsberichten* is de toon bloedserieus. "De essentie van het volk ligt in het ras, in ons geval het noordras. Het karakter van een ras bepaalt de cultuur en de ontwikkeling van een volk. [...] Om het voortbestaan van onze cultuur en ons volk als organische eenheid te verzekeren, komt het erop aan het ras zuiver te houden. De geschiedenis leert ons dat kultuurscheppende, heersende volkeren niet aan de omstandigheden ten onder gaan, maar wel aan het opgeven van hun raszuiverheid," dixit Bart Stevens in 1981 in *Signaal*, de vroegere titel van het NSV-tijdschrift (nu *Branding*). *Signaal* was tevens de titel van het nazi-propagandablad tijdens de Tweede Wereldoorlog.

Nog explicieter en hallucinanter zijn volgende fragmenten uit het artikel "Gelijkheid: een mythe" in de *Verbandsberichten* van 1996. "Een neger met een kapsel van koeiedrek en afgevilde tanden geeft een beter beeld weer van de echte natuur van een neger dan een neger die als blanke is opgevoed en met een auto heeft leren rijden en vloeiend een blanke taal spreekt. [...] De negercultuur is niet alleen verschillend van de blanke cultuur, het is ook een minder geavanceerde cultuur, en ten opzichte van de blanke cultuur INFERIEUR. [...] Deze inferioriteit is het gevolg van de

fysieke inadequaathed van het negerbrein op het gebied van abstracte concepten. [...] De integratie van negers in onze maatschappij, het vermengen van onze genen met de hunnen, zal leiden tot een verval van ons blanke ras. In plaats van een evolutie krijgen we een devolutie. Daarom is het van levensbelang voor iedereen van ons ras om te weten dat er niet zoiets bestaat als 'gelijkheid tussen rassen', ongeacht hoeveel negers er in onze maatschappij ronddwalen en zich voortplanten." De toenmalige verantwoordelijke uitgever van het blad was de Gentse NSV-paeses Dieter Van Parijs. Inmiddels bekleedt Van Parijs een respectabele plaats op de VB-Senaatslijst en heeft de man het voorzitterschap van een lokale VB-afdeling gekregen.

Frappant is ook het verhaal rond Thierry Vanroy. Toen er in 2006 in Hasselt een NSV-afdeling opgericht werd, werd hij aangesteld als voorzitter. Vanroy kwam eveneens op voor het Vlaams Belang bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen: opmerkelijk, gezien zijn eerdere uitspraken. Deze NSV-voorzitter en VB-lid zegt anno 2006 "Eens de democratie in chaos ineensluit, hoop ik dat er een ijzeren fascistische hand is om over te nemen." Op het internet noemt hij Franco, Mussolini, Hitler en Degrelle als zijn politieke voorbeelden.

Alle NSV-leden afschilderen als fascistische racisten met nazi-sympathieën zou uiteraard een karikatuur zijn. Zoals in elke organisatie zijn er ook in het NSV verschillende strekkingen, de ene minder radicaal dan de

andere. Het NSV doet echter weinig moeite haar radicale kant te verhullen: nergens neemt de studentenclub afstand van figuren als Thierry Vanroy - integendeel, hij wordt tot afdelingsvoorzitter gepromoveerd - en de meest expliciete teksten over rassenvermenging en "negercultuur" komen uit officiële NSV-publicaties.

Uit het verdomhoekje

Opmerkelijk is dat in academische en politieke kringen de houding tegenover het NSV veranderd is. Professor emeritus M. Debacqere van de toenmalige Rijksuniversiteit Gent was jarenlang erelid van NSV. Ook professor Matthias Storme van de UA en de KUL gaf recent een aantal vormingsavonden voor de NSV-afdelingen van Brussel en Gent. In 2005 namen onder andere Erik Van Rompuy (CD&V), Ludo Dierckx (Groen!) en Mark Demesmaeker (N-VA) deel aan een NSV-verkiezingsdebat in Antwerpen. Het laatste debat, waarvoor Hugo Coveliers (VLOTT), Ludo Van Campenhout (VLD), Robert Voorhamme (sp.a) en Luk Lemmens (NV-A) toezagen, ging uiteindelijk niet door.

Ondanks het geweld en het extreemrechtse gedachtegoed dat integraal deel uitmaakt van het NSV en haar geschiedenis, schijnt de studentenvereniging de laatste jaren dus publiek acceptabel te zijn geworden. In het spoor van de demarginalisatie van het Vlaams Belang tracht het NSV zich te profileren als een volwaardige, respectabele studentenbeweging. Dat ze dit doen zonder afstand te nemen van hun radicale wortels, wordt blijkbaar gemakkelijk genegeerd.

Eindejaarsperiodes leveren altijd spektakel op! In een dronken bui de verkeerde mensen een tong draaien tijdens de aftelling, het gebleir van kleine sloebbers moeten aanhoren met Drie Koningen, je niet meer kunnen herinneren aan wie je je notities hebt uitgeleend de dag voor je examen... het zijn al bij al banale gevallen die iedereen kunnen overkomen. Dat een Zuid-Afrikaanse man vrijaf probeerde te krijgen door op z'n ziektebriefje in te vullen dat hij zwanger was, is een beetje belachelijk. Dat een Italiaanse inbrekster per ongeluk een foto van zichzelf nam bij het onderzoeken van een digitale camera in de flat van haar slachtoffer is dan weer ronduit dom. *And we like it!*

Nudisten zijn van harte welkom in de sportschool van het Nederlandse plaatsje Heteren. Zij kunnen daar namelijk op bepaalde tijdstippen naar hartenlust fitnessen 'in hunne pure'. De uitbaters willen echter hun huidige cliënteel niet teveel verontrusten en hebben al aangekondigd dat zij voortaan nog strengere hygiënische normen zullen hanteren. Zo zullen alle toestellen - hometrainers in het bijzonder - dagelijks worden ontsmet en voorzien van hoesjes om zogeheten 'remsporen' te voorkomen. Yup, de 'bicycle smile' viert hoogtij bij onze noorderburen.

De mannelijke helft van de agrarische sector in Wales wordt tegenwoordig geteisterd door acute gevallen van eenzaamheid. Om toch een partner aan de

De naakte feiten

riek te kunnen rijgen, plaatsen Welshe boeren een foto van hun breed glimlachende zelve op melkflessen onder de slogan "Fancy a farmer?" Sindsdien worden de stoere landbouwers continu gecontacteerd door anti-rokers- en tandartsenverenigingen die ten zeerste geïnteresseerd zijn in de afschrikwaarde van hun ivoren wachters.

Een grote supermarktketen in Groot-Brittannië heeft 32% meer knoflook verkocht nadat een BBC-programma deze groente een lustopwekkend middel had genoemd. In het programma *The Truth About Food* poogden de makers te ontdekken of een knoflookrijk dieet gedurende drie maanden erectieproblemen kan verhelpen. Zeven mensen met erectieproblemen vanwege een te hoge cholesterol werden getest; bij zes van de zeven was er een opmerkelijke verbetering merkbaar. Sindsdien scheert de verkoop van knoflook hoge toppen en stinkt half Groot-Brittannië geweldig uit zijn bek.

In het noorden van Zweden verdronk een zatte eland in een rivier. Reden voor zijn dronkenschap was het eten van op de grond gevallen appels, die na verloop van tijd in verregaande staat van fermentatie waren. Het dier had kennelijk een appeltje teveel op en verzeilde zo op het te dunne ijs van een rivier. Een betrouwbare SMS-bron meldde ons dat men de appelboom in de tuin van Waals minister Michel Daerden preventief heeft omgehakt en dat men voor alle zekerheid ook nog zijn visvijvertje gedempt heeft.

Niels Govaerts

GA kunst e/d

Hendrik Jan

Elke maand bespreekt een dwarsreporter zijn of haar favoriete kunstwerk.

In dit nummer: *Battlestar Galactica*

Kunst is een vaag iets. Ik ga u niet vervelen met Van Dale-definities. U zal simpelweg van mij moeten aannemen dat het breedomschreven is. En ook dat de televisieserie 'Battlestar Galactica' hier zeker binnen valt.

Misschien herinnert u zich uit een troebel verleden nog wel een reeks die zo heette. Lang geleden, in wat we nu 'de vorige eeuw' noemen - op het einde van de jaren '70, om precies te zijn - bouwde 'Battlestar Galactica' mee op het succes van de 'Star Wars'-films om een ietwat kitscherig, zeer tijdsgebonden toekomstbeeld op te hangen. Het was een instant culthit die in het tweede seizoen verpieeterde met infantiele verhaallijnen en een ietwat genante dood stierf. *Or so they say*; ik was toen nog niet geboren.

Maar nu leef ik wel, en wat werd er in 2003 uitgebracht? 'Battlestar Galactica'. Geen simpele digital remastering of een goedkope verfilming van wat oude scripts, oh nee. Deze *re-imagining* van 'Battlestar Galactica' is een rauwe, realistische, ja, haast naturalistische herwerking van de originele serie. Heerlijk. U gelooft mij niet? Ik zal het wetenschappelijk aantonen. Voor een goeie tv-reeks

hebben we in de eerste plaats nodig: een Sterke Cast. Check. Edward James Olmos met stip van voren, maar iedereen levert ver boven gemiddeld werk - op de occasionele uitschuiver na, maar waar hebben we die mantel der naastenliefde anders voor? Ten tweede: Intelligente Filmscripts (eigenlijk zijn het seriescripts, maar we werken ergens naartoe, wees gerust). *Character driven drama*: dat is 'Battlestar Galactica', doorspekt met hedendaagse maatschappelijke problemen die - voor een televisieserie - verrassend genuanceerd worden behandeld. Dan: Indrukwekkende Beelden. Computeraanimaties om duimen en andere vingers bij af te likken, origineel camerawerk en gedurfde montages. Punt. En tot slot: Potentiëel. Deze ietwat vage term duidt op een resem factoren die deels op geluk steunen, zoals financiering en populariteit. Ook hier is er echter weer geen wolkje aan de lucht. De conclusie? SC + IF + IB + P = SCIENCE-FICTION van de Boenste Plank.

Maar serieus: vergeet al die vooroordelen die u heeft over sci-fi en dompel uzelf onder in de geniaalste creatie wat betreft audiovisuele science-fiction sinds 'Bladerunner'.

De werkbijen van de UA

Tekst: Astrid De Wit en Ciska Hoet

Foto: Rudina Coraj

Iedereen die het afgelopen semester niet gemerkt heeft dat er op zijn onderwijssecretariaat hard gewerkt wordt, moet wel van een andere planeet komen. Rinkelende telefoons, druk e-mailverkeer en hordes studenten – ieder met een hyperindividueel studietraject – maken van de onderwijssecretariaten bijenkorven van bedrijvigheid.

“Wat is er aan de hand?” vroegen wij aan Raymond Coppens (Faculteit Rechten), Myriam Demeulenaere (Faculteit Letteren en Wijsbegeerte) en Marie-Jeanne Criel (Faculteit TEW), die respectievelijk 33, 33 en 32 jaar aan onze universiteit meedraaien. Het is hun taak om te zorgen voor een vlot verloop van alles wat met onderwijsadministratie te maken heeft: het verwerken van keuzeformulieren en studieprogramma’s, het opstellen van collegeroosters, het in elkaar knutselen van de examenregeling, het voorbereiden van deliberaties en het maken van diploma’s en attesten. Sinds de BaMa-hervormingen is de druk op de schouders van de onderwijssecretariaten enkel toegenomen, zo blijkt.

RAYMOND COPPENS Eigenlijk hebben twee onderwijsrevoluties elkaar snel opgevolgd: bovenop de BaMa-structuur is er nog eens de flexibilisering gekomen. Iedereen heeft nu zijn eigen programma, dat vaak ook een geïndividualiseerd traject (GT) is. Dat leidt tot een heel andere manier van werken dan wanneer alle studenten hetzelfde programma hebben. Niemand kon vooraf inschatten welke gevolgen dit concreet zou hebben.

Het universitair bestuur heeft bij het invoeren van al die hervormingen niet gedacht aan de administratieve gevolgen?

MYRIAM DEMEULENAERE (*lacht*) Wij alleszins wel.

MARIE-JEANNE CRIEL Ik zou dat nuanceren. Vooraf had ik veel vragen, maar ik had nooit gedacht dat het zo ingrijpend zou worden. Het is bijzonder stroef werken.

DEMEULENAERE Je moet rekenen dat we het werk doen voor de bachelors, voor de uitdovende licenties en voor de Mana-Ma’s. In mijn faculteit gaat het ook nog eens over drie opleidingen – Geschiedenis, Taal- en Letterkunde en Filosofie – die in feite niets met elkaar gemeen hebben.

CRIEL En dan vergeet je de Erasmusstudenten nog. Bij TEW hebben we gemiddeld 130 uitgaande en minstens even veel inkomende studenten. Het betreft heel specifieke studieprogramma’s die individueel verwerkt moeten worden en bovendien loopt de communicatie met het buitenland niet altijd van een leien dakje.

COPPENS Door die individuele trajecten zijn we eigenlijk teruggegaan naar de middeleeuwen. De manuele inbreng is terug sterk toegenomen, wat meer controles noodzakelijk maakt.

Maar gaat het dan niet vooral om kinderziekten die na verloop van tijd verholpen zullen zijn?

COPPENS Aangezien ons huidige computersysteem niet langer beantwoordt aan de verwachtingen om de informatie soepel te verwerken, komt er een nieuw systeem. Dat zal wel iets opvangen, maar

of dit de werkdruk daadwerkelijk zal verminderen blijft nog een open vraag.

DEMEULENAERE Steeds minder mensen zullen een modeltraject volgen. Je zal hoe langer hoe meer studenten individueel moeten opvolgen en dat vergt veel tijd.

CRIEL Vergeet ook niet dat de opleidingen zelf niet stilstaan: men evalueert en past programma's aan. Dat heeft gevol-

de student dit jaar op een andere manier ingeschreven dan vorig jaar en wellicht wordt het volgend jaar weer anders. Er zijn voor de studenten van het diploma-jaar twee deliberaties: één over hun laatste jaar en dan nog één over het geheel van hun opleiding, voor de graadbepaling. Dat heeft dus weer gevolgen voor het verloop van de deliberaties.

CRIEL De regelgeving vanuit de overheid

Door die individuele trajecten zijn we eigenlijk teruggegaan naar de middeleeuwen.

gen voor ons: we zitten voortdurend met overgangsmaatregelen. We moeten dossier per dossier bekijken wat de student al gedaan heeft en welke vakken hij of zij nog moet afleggen om te kunnen afstuderen.

De hervormingen hebben ook heel wat extra regels en wetten met zich meegebracht.

DEMEULENAERE Ieder jaar brengt iets nieuws en dan moeten wij mee. Zo werd

is in de loop van de jaren ook steeds stringenter geworden. Het examenreglement is bijvoorbeeld in omvang verdubbeld.

DEMEULENAERE Voor men reglementen invoert, zou men toch beter eens toetsen of alles wel haalbaar is met de huidige bestaande. Als bij wonder is het tot nu steeds gelukt alles rond te krijgen, maar de vraag is of dit ook zo zal blijven.

CRIEL Een theoretische regel is nog iets anders dan de praktische uitwerking. Dik-

wijls worden theorieën uitgewerkt door mensen die de werkvloer niet voldoende kennen, met alle gevolgen vandien.

Hebben jullie dan geen inspraak?

DEMEULENAERE Wij komen van UFSIA en dat was kleinschalig. Als er veranderingen op touw stonden, dan werden de facultaire onderwijsadministraties bij elkaar geroepen en was er overleg. Op die manier hadden we ook wat inspraak in de algemene aanpak en in wat al dan niet kon. In de hogere bestuursorganen

die onmiddellijk voor ons van belang zijn, zetelen nu enkel academici en mensen van de centrale administratie; de facultaire onderwijsadministratie is niet vertegenwoordigd. Alleen in de Stuurgroep Studieloopbaanbegeleiding zijn we opgenomen: deze is enkel adviserend en behandelt slechts een onderdeel van de studentenadministratie.

Is de werkdruk voor de academici ook niet verhoogd?

DEMEULENAERE Zeker, ook zij hebben het zwaarder. Vooral de taken van de studiebegeleiders zijn niet niks. Je moet weten dat het hen uiteindelijk carrière-matig weinig bijbrengt. Deze opdracht is slechts tijdelijk en om de zoveel tijd moet er een nieuw iemand ingewerkt worden. Dit betekent telkens opnieuw een verlies aan expertise.

Een heikel punt voor de studenten zijn de examenroosters. Hoe komt het dat die zo laat worden bekend gemaakt?

CRIEL Sorry, maar in het examenreglement staat heel duidelijk tegen wanneer de regeling gepubliceerd moet worden. Ik ben er van overtuigd dat op de Stadscampus geen enkele faculteit die datum heeft overschreden.

Oké, maar jullie kunnen toch niet ont-kennen dat de regelingen op het laat-

ste nippertje en met de nodige stress gepubliceerd zijn?

DEMEULENAERE Ik weet dat die examenregelingen gevoelig liggen bij studenten, maar jullie moeten begrijpen dat we met veel factoren rekening moeten houden.

CRIEL In TEW zijn er heel veel schriftelijke examens en alle studenten moeten die op hetzelfde moment afleggen. Dat zorgt voor logistieke problemen, aangezien je op hetzelfde moment meerdere grote lokalen nodig hebt die vaak niet vrij zijn.

COPPENS De professoren moeten die examens ook nog kunnen nakijken en vragen daarom om ze zo vroeg mogelijk in de zittijd te plaatsen. Hierdoor volgen ze snel op elkaar.

DEMEULENAERE De keuzevakken die jullie in andere opleidingen volgen, maken het er ook niet gemakkelijker op. We moeten voortdurend overleggen met andere faculteiten, die dus mee onze examenregelingen bepalen. Bovendien moeten we ook rekening houden met het werkschema van de professoren: vaak geven ze les aan andere faculteiten of zelfs aan andere instellingen.

CRIEL En dan zijn er de geïndividualiseerde trajecten. Vroeger maakten we

roosters op basis van de verschillende studiejaars; nu volgen sommige studenten vakken van het eerste, het tweede én het derde jaar. Ze hebben soms vier examens op vijf dagen. We beseffen dat dat heel zwaar is en daarom zoeken we in overleg met de betrokken professoren - indien mogelijk - naar een gepaste oplossing.

COPPENS Ik kan de studenten alleen maar aanraden om bij het samenstellen van een GT zeer zorgvuldig te werk te gaan en ervoor te zorgen dat het haalbaar blijft. Wij beoordelen het studieprogramma op het aantal studiepunten. De studenten moeten zelf opletten dat ze het zo plannen dat ze niet al hun examens in januari hebben of te veel zware vakken in één semester zetten.

**Jullie hebben enorm veel werk door-
dat jullie al die individuele programma's moeten verwerken. Is er iets wat studenten kunnen doen om jullie werk wat gemakkelijker te maken?**

CRIEL Indien niet alle studenten hun studieprogramma tijdig inleveren of er slordig mee omgaan, maakt dat het werk extra zwaar en leidt dit tot vertraging. We kunnen de examenregeling vroeger uithangen, maar dan klopt er vanalles niet vermits er nog veel onverwerkte gegevens zijn. Jullie kunnen van ons

niet verwachten dat we vroeger klaar zijn als jullie zelf te laat zijn. Een student heeft rechten maar ook plichten.

DEMEULENAERE En degenen die wel correct geweest zijn, worden daardoor natuurlijk ook benadeeld.

Zou meer personeel geen goede oplossing zijn?

DEMEULENAERE Alles moet gebeuren in oktober en november: daar zitten we echt met een *bottleneck*. Wij moeten veel te veel verwerken op korte tijd en de bezetting is inderdaad niet ruim. De meeste collega's van mijn onderwijssecretariaat werken deeltijds, wat soms zijn repercussies heeft op een efficiënte taakverdeling. Extra personeel zou fantastisch zijn, maar daar hangt een serieuze prijskaartje aan vast.

En wie beslist er over de financiën?

COPPENS Dat is een zaak van de hogere beleidsorganen.

CRIEL Momenteel worden de collega's die met pensioen gaan niet automatisch meer vervangen, wat wil zeggen dat het administratief personeel uiteindelijk vermindert!

COPPENS Vice-rector Joke Denekens heeft wel oren naar onze klachten, maar ze kan geen toegevingen doen omdat de

nodige financiële ruimte ontbreekt.

DEMEULENAERE We vinden het een uitdaging om alles vlot te doen verlopen en we willen ook het beste voor de studenten. Niettegenstaande al onze inspanningen is het nu voor de eerste keer zo dat we niet meer zeker zijn of we alles onder controle hebben en dat is behoorlijk benauwend. Het is momenteel niet evident om even gemotiveerd te blijven. En mag er ook wat arbeidsvreugde zijn?

Het water staat jullie aan de lippen.

CRIEL Het onderwijssecretariaat TEW telt zes personeelsleden. We krijgen voortdurend telefoons en mails, we moeten vragen van studenten beantwoorden en ondertussen zitten we met die deadlines. Proffen die het secretariaat binnenwandelen zeggen soms dat ze het bij ons geen uur zouden uithouden. In die hectische toestand zitten wij elke dag! Uiteindelijk doen we ons werk voor jullie. We krijgen het niet over ons hart om alles in de war te laten lopen, omdat we vinden dat jullie niet de dupe mogen worden van onze problemen. Het doet dan ook deugd wanneer we op het einde van het academiejaar bedankt worden voor onze inzet. ■

Geen vuiltje aan de lucht op Linkeroever. Het lenteweer broedt een kolder in het hoofd, je voelt je vrij. Langs deze groene zijde van de Schelde verwacht je je aan alles, van een uitzonderlijke eendensoort tot een stel nudisten. Aan alles, behalve een asielcentrum. Tweehonderd vluchtelingen en ettelijke procedurerestappen zeggen genoeg: 't stad is ní van iedereen.

Een bewoner poetst de vloer en kijkt onbeholpen als we zijn veegroute belemmeren. We staan op vreemd terrein, een beetje als gulzige ramptoeristen in eigen land. Om die notie 'land' draait het hier allemaal, of hoe een afgebakende lap aarde iemands kans op geluk begrenst.

Om het wachten en vermoeid hopen te verzachten, probeert het 27-koppig Rode Kruiskader een huiselijke sfeer op te bouwen. Die gezelligheid begint bij centrumverantwoordelijke Jan Hertogs: gedreven loodst hij ons langs alle zalen en initiatieven die het gebouw rijk is. Tijdens de rondleiding piepen nieuwsgierige ogen over zijn schouders. "You are police?" De asielzoeker klinkt bang en ironisch tegelijk. "We small newspaper. Can we take a picture of you?" De strakke spieren op de foto ballen

Bed **bad** brood

Op bezoek in het asielcentrum van Linkeroever

zijn verhaal samen, vertellen hoe hij het statuut van vluchteling aanvraagde bij de dienst Vreemdelingenzaken. Dat hij tegen het negatief antwoord in beroep ging. Hoe hij zich nu, net als vele anderen in het centrum, blind staart op dat 0,01 procentje slaagkans om in België te blijven. En

intussen leidt de procedureweg van interview naar document naar document. Maar zolang het onderzoek aansleept, verschaft de overheid wel verplicht onderdak.

Gezocht: deurmat met 'welkom'

In het gebouw is de privacy dui-

delijk zoek. Gelukkig heeft ieder zijn eigen kamer; gezinsleden kunnen samen slapen als ze dat willen. Het opvangcentrum met haar grote slaapcapaciteit diende in de jaren '70 als internaat voor de hoge zeevaartschool. Uiteindelijk hebben er slechts twintig leerlingen geslapen en sloten de deuren een poore tien jaar later. Begin '99 bood het centrum onderdak aan Kosovaarse oorlogsvluchtelingen, om nu een hele waaier van nationaliteiten te herbergen. Aan de organisatie schort kennelijk niets. Een stoet bewoners schuift rustig aan voor hun wekelijks zakgeld. Die vier euro kunnen ze door klusjes aandikken – al maakt twee euro per uur geen Rockefeller van je. Met hun bijengesprokkelde som kopen ze ondermeer WC-papier of kleren die niet in hun basispakket zitten. Giften van buurtbewoners zorgen voor een goed gevulde voorraadkamer en een aantrekkelijke prijzenlijst. "First time free, 50 cent alles except shoes, 25 cent kinderen." Verder kunnen ze ingrediënten kopen voor een nationaal gerecht. In de bewonerskeuken staat een groepje vrouwen (en moderne huismannen!) op Tibetaanse wijze deeg te rollen en eigeel te klutsen. Eenmaal per maand voorziet de centrale keuken een typische maaltijd in overleg met de groep. Het zelf koken geeft dan weer een stukje verantwoordelijkheid en eigenheid terug aan de asielzoeker. Zo ontpopt de eettraditie zich tot een welkome urendoder.

Vechten tegen verveling

“De gouden remedie tegen groepsconflicten: zorg dat mensen iets te doen hebben,” waarop de verantwoordelijke de activiteiten op vingers en tenen begint te tellen. “We voorzien culturele uitstappen, een fietsenatelier en binnenkort een heus carnavalfeest. Beneden kan je fitnessen en instrumenten bespelen. Voor de vrouwen hebben we een apart lokaal.” Op zijn wenken nemen we een kijkje in een zaal vol kinderbedjes, naaimachines en multiculturele foto’s van lachende gezichten. Nauwelijks buiten leidt de gids ons naar de bib en TV-ruimte. Dankzij de sponsortocht van het Sint-Anna-college vullen tuigen zelfs een hele kinderspeeltuin. Verder blijkt ook de beauty-avond bijzonder in trek te zijn. Asielzoekster of niet, vrouwen zijn overal hetzelfde. Alleen hun rechten en rijkdom lopen soms jammerlijk uit elkaar.

Aller-retour

Tweehonderd mensen onder één dak huisvesten vraagt om een duidelijk reglement. Propaganda voor de eigen godsdienst kan tot conflicten leiden en is dus uit den boze. Ook drugs en alcohol worden geweerd uit angst voor scheve schaatsen. De bewoners moeten vóór 24u aankomen en de deuren openen weer om 6u. Ze krijgen zeven nachten per maand de kans om elders te slapen.

Wie meer weg gaat, geeft zijn bed beter aan iemand die het wél kan gebruiken. Ruiken deze regels iets te veel naar de peutertuin en willen bewoners meer zelfstandigheid, dan is een huis van het OCMW een optie, tenminste voor wie langer dan twee jaar in een opvangcentrum verblijft. Elke asielzoeker kan ook op eender welk moment van zijn procedure beslissen om bij vrienden of familie te gaan wonen. Het wegvallen van de voedselvoorziening metselt die keuze echter voor vele gezinnen dicht. In de acht jaar dat dit Rode Kruis-centrum actief is, vonden er nauwelijks verplichte repatriëringen plaats. “Wij verzetten ons duchtig tegen het oppakken van asielzoekers in het centrum. Hier moeten mensen zich veilig voelen. Indien de dienst Vreemdelingenzaken laat weten dat een bewoner zal worden opgepakt, lichten wij deze persoon hierover in en begeleiden hem.”

Schimmel

Ondanks die mogelijkheid tot een gedwongen terugkeer, galmen klanke opgewekt door de gang. Het Albanees, Arabisch, Servisch... lopen kriskras onze oren binnen, tot de naam “Philip Dewinter” de echte inhoud aangeeft. “Antwerpen stinkt naar schimmel, pourri par Vlaams Belang. De kleinste keffers hebben hier meer rechten dan wij. En ik weiger een hond te worden.” De Albanees asielzoeker spreekt een bijna

vlekkeloos Nederlands. “Wil ik mij verdedigen in het openbaar leven, dan móét ik jullie taal wel beheersen.” Vrijwilligers geven in het centrum lessen Nederlands en het zestigtal kinderen heeft één jaar recht op speciaal onderwijs, gericht op de studie van de taal. Daarna stromen ze door naar het regulier onderwijs. Omdat de meeste ouders het Nederlands niet zo onder de knie hebben, helpen vrijwilligers de kinderen bij het huiswerk.

“What is your nationality?” Deze vraag doet het cliché allicht eer aan, maar polsen naar ervaringen stuit misschien op een te droeve blik en antwoord. En ook wel een overdreven empathie van onze kant. De Iranes dist echter meteen zijn verhaal op. “You journalist, you can help me. I don’t have the permission to see my daughter, I’m a good dad but for the government I’m just an Iranian.” Hij wil zo graag op de foto, zegt hij nog, en na een klik en ingehouden snik zoeken we de buitenlucht op. Even nog glijden onze kijkers langs de kroezelharen, het plan van Antwerpen aan de wand en de poster “Courage Hope Respect”.

Tekst: Kirsten Cornelissen

Foto's: Rudina Coraj

Meer foto's op de volgende pagina's

Verantwoordelijke Jan Hertogs loodst ons gedreven rond in het centrum.

POST

Hola Lieze,

Alles goed, daar nog meer in het Zuiden? Meer dan twee weken zit ik nu in Valencia en ik geniet ervan met volle teugen! Hopelijk krijg ik nog enkele leesbare Nederlandse zinnen op papier, want er heerst een taalchaos in mijn hoofd. *Inglés, Español, Alemán, Francés, Holandés?* Als ik een Spaans woord niet ken, moet ik er eerst over piekeren hoe het Nederlandse equivalent nu weer luidt.

Wat pak je allemaal in als je naar Spanje vertrekt voor vijf maanden? Wat wel, daar was ik niet zeker van; wat niet was minder moeilijk. Achteraf bekeken was ik daar beter niet zo zeker van geweest. Aangezien ik echter vertrokken ben midden in de examenperiode, vergeef ik het mezelf. Een warme winterjas, waterproof schoenen, handschoenen en een paraplu heb ik hier tot nu toe wel degelijk gemist! In España, *of all places!* Ik vermoed dat het weer overal een beetje op z'n kop staat en ik hoop dat het snel warm of alleszins een beetje warmer wordt. Alleen al met een blauwe hemel zou ik tevreden zijn.

Het valt me op hoe vriendelijk de Valencianen zijn. Elke dag word ik er mee geconfronteerd en het blijft me verbazen. Als ik wat verdwaasd op een kaart een straat zoek, bieden Spanjaarden me spontaan hun hulp aan door de weg te wijzen. Als ik me in de metro uit mijn twee truien en jas probeer te bevrijden en tijdens dit lastige proces een oud dametje een elleboogstoot verkoop, dan krijg ik geen vieze blik, maar subtiele hulp!

Ik moet nu afronden... en ik heb nog niets verteld over de zoektocht naar een nieuwe *roommate*, de horden Erasmus'ers, de universiteit, de prachtige stad en de *America's Cup*. Dat krijg je dan wel te lezen in mijn volgende post!

Hasta luego!

Lin

Dag Lin,

Op mijn eerste lege namiddag neem ik even de tijd om je te schrijven. Na een weekje van heimwee is het 'Oh was ik maar bij moeder en vriendje thuis gebleven'-gevoel verrassend snel verdwenen. Een moment van eenzaamheid of tijd voor een diepe zucht worden me hier simpelweg niet gegund!

Altijd is er wel ergens iemand die me weet te amuseren en me nieuwsgierig doet uitkijken naar het vervolg van dit avontuur. Na een korte klopp aan m'n deur staat daar de stralende Sonya: "*Vamos tomar um café!*" Op een saai begonnen avond duikt Alessandro op om me de mooiste plekjes van deze stad *by night* te laten zien. En geloof me meid, Coimbra *by night* is 'zo schoon als in de boekskes'. Op een luie en lome zondagochtend is er Mado, wiens lichaam onverwacht beslist dat de appendix eruit moet. Pistolets en koffiekoeken op de spoed zijn, hoe je het ook draait of keert, een nieuwe ervaring.

En dat is tenslotte waar het allemaal om draait: de nieuwe ervaring. Ik weet niet wat ik verwachtte voor ik vertrok, maar dit was het in ieder geval niet. Vrienden maken, mensen leren kennen en pret beleven is zo ongelooflijk makkelijk! Het komt er gewoon op aan genoeg door de smalle straatjes te zwerven en alles uit te proberen (behalve de sinaasappelen die hier overal aan de bomen groeien: het kostte me maar één hap om te ontdekken dat deze bijtend zure 'vitaminebommen' enkel decoratieve functies vervullen). Het leven hier gaat traag: Portugezen hebben de reputatie '*easy going*' te zijn en ik zie dat hier op iedere straathoek en in ieder café bevestigd. Voor mij raast de tijd echter voorbij als een trein. Zit ik hier al twee weken? Ik hoop dat het jou daar even goed afgaat. Ik hoor je snel!

Lieze

"Hoe ontstaat de liefde?" Geef toe, dat is een verdomd goede vraag. En dan te bedenken dat die van een 8-jarige pagadder komt. Met wat voor existentiële levensvragen kinderen dezer dagen al niet worstelen. Gelukkig denkt de Universiteit Antwerpen het antwoord te weten: op zondag 25 maart organiseert ze voor de derde keer haar Kinderuniversiteit. Professoren zullen proberen deze vraag - en een heleboel andere - op te lossen.

Het concept van een kinderuniversiteit komt overgewaaid uit Duitsland: daar opende de universiteit van Tübingen in 2002 voor het eerst haar deuren voor het jonge volkje. Aanleiding was het verwijt van enkele journalisten dat de afstand tussen de academische wereld en het jonge addergebroed wel erg groot was. De persmusketen besloten er prompt verandering in te brengen: in samenwerking met de universiteit werden er advertenties geplaatst om lagere school-leerlingen

warm te maken voor een namiddag vol academisch vertier. Het werd een overdonderend succes.

Het idee werd dan ook snel opgepikt door andere Duitse universiteiten. Eerbiedwaardige instellingen in Rome en Wenen volgden het voorbeeld van hun buitenlandse collega's en ook Nederland en België moesten eraan geloven. Zowel de Universiteit Antwerpen als de KULeuven sprongen op de kar - ieder met een eigen concept weliswaar. De KULeuven richtte in het najaar drie namiddagen in waar achtereenvolgens de humane, de biomedische en de exacte wetenschappen aan bod kwamen. Vooral de sessies voor de beta-wetenschappen werden druk bijgewoond.

Waar de kinderuniversiteit van de KUL vorig jaar een mooi succes oogstte met 700 inschrijvingen, kon de Universiteit Antwerpen haar borst nat maken met maar liefst 1500 jonge bollebozen die zich aan diverse academische disciplines waagden.

Van biologie tot politieke communicatie: de meest uiteenlopende onderwerpen werden op kindermaat gepresenteerd. Een derde editie kon dus niet uitblijven.

Kinderen tussen 8 en 14 jaar worden dit jaar op zondag 25 maart uitgenodigd om naar hartelust te experimenteren, vragen te stellen of simpelweg hun oor te luister te leggen. Noteren moet niet, maar mag wel.

Denk trouwens niet dat de lessen gegeven worden door enkele stoffige academici die wat quantumfysica staan af te ratelen. Geheel in lijn met het populair-wetenschappelijke één-programma "Hoe?Zo!" wordt er op interactieve wijze op zoek gegaan naar antwoorden op al te voor de hand liggende vragen; veelal essentiële kwesties waarop bitter weinig mensen het antwoord weten.

Om die vragen te verzamelen doet de Universiteit Antwerpen beroep op de inventiviteit van de jongelui. Iedereen mag één vraag insturen. Met een beetje geluk zal

zo de vraag waar liefde vandaan komt beantwoord worden. Andere vragen zoals "Hebben bacteriën buikpijn?" of "God heeft ons gemaakt maar wie heeft God gemaakt?" zijn nog steeds meer dan welkom.

Het overweldigende succes van de kinderuniversiteit toont dat er een duidelijk draagvlak is om de inzichten van jongeren met betrekking tot wetenschappen aan te scherpen. Zieltjes kunnen overigens niet vroeg genoeg gewonnen worden. Misschien is het ook een leuk idee om een initiatief als de kinderuniversiteit voor senioren te organiseren. Levenslang leren duurt immers levenslang. Bezijdens dat: het is geen voorwaarde jong te zijn om kinderlijke verwondering te hebben. Toch? ■

*De derde editie van de Kinderuniversiteit
Zondag 25 maart 2007 van 11 tot 17 uur
Stadscampus kinderuniversiteit@ua.ac.be*

Jong geleerd is oud gedaan

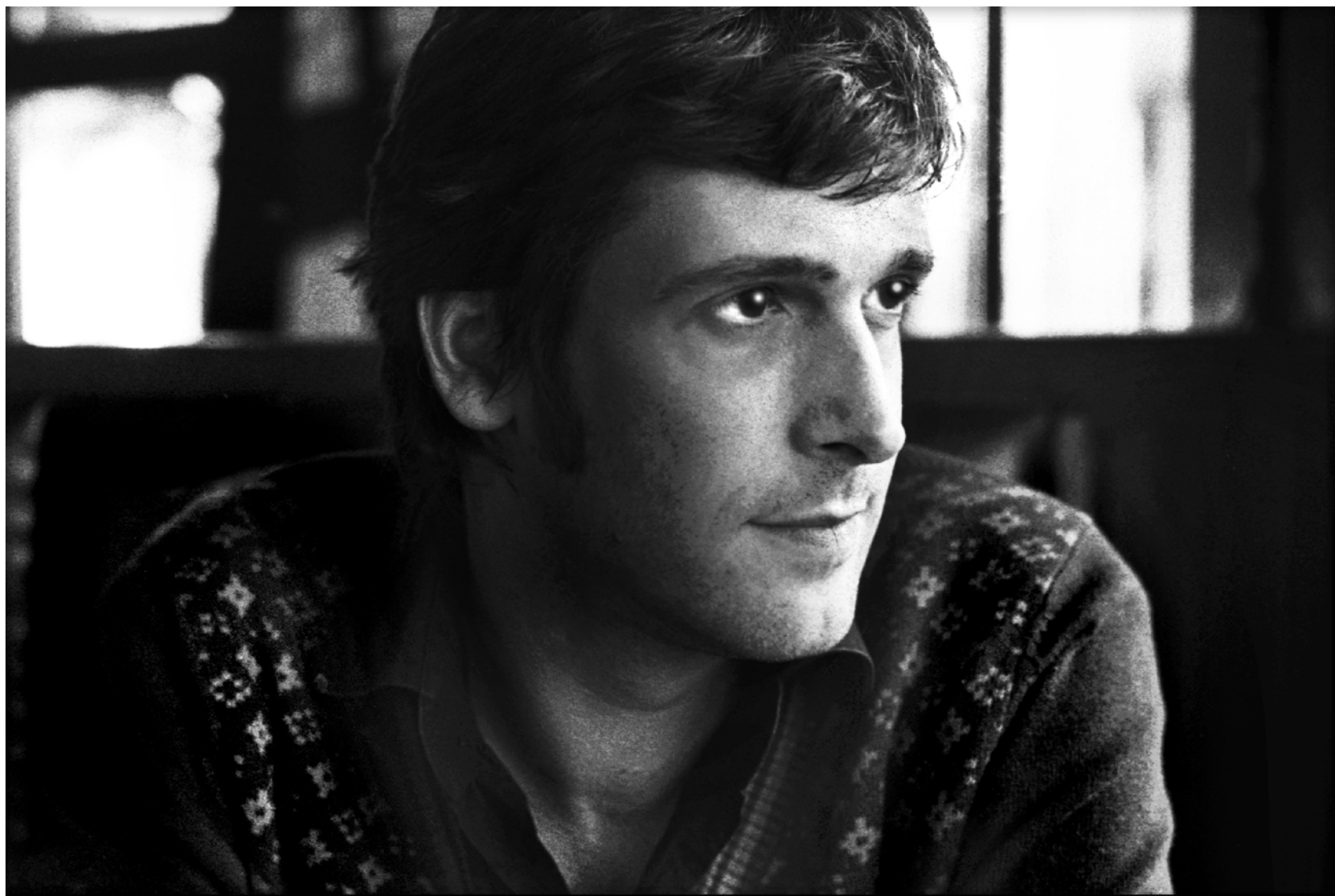
Kinderuniversiteit UA

Tekst: Stijn Cools
Foto's: www.ua.ac.be/kinderuniversiteit

*Tekst: Astrid De Wit en
Charis De Craene
Foto: Jonas Vincken*

Acteur, programmamaker en presentator... en dat allemaal in één mens gepropt. Het kan, zo bewijst Johan Terryn. Op dit moment ontwikkelt hij programma's voor het productiehuis Eyeworks, maar wat hij daar precies uitvoert, mag hij voorlopig niet vertellen. Over zijn verleden als germanist aan de

UA wil hij echter wel uitweiden: ligt daar de oorsprong van zijn artistieke veelzijdigheid?

JOHAN TERRYN Nadat ik afgestudeerd was, voelde ik me niet bepaald 'germanist'. Omdat ik mijn leven een andere richting wou geven, heb ik na mijn studies in Antwerpen nog een jaar Communicatie-

wetenschappen gedaan in Gent. Heel verfrissend was dat. Maar achteraf bezien ben ik erg blij met mijn opleiding Germaanse: de basis die ik toen gelegd heb, komt me nu nog altijd van pas.

In welke zin?

TERRYN Heel concreet moet je dat niet zien. Een opleiding zoals Geneeskunde is

veel concreter dan Germaanse – tenzij je leerkracht wordt natuurlijk, maar dat was het laatste wat ik wou. Germaanse studeer je dus niet om 'iets' te worden, maar voor jezelf: je krijgt een brede achtergrond van taal en cultuur.

Je had de ambitie om acteur te worden en toch koos je voor Germaanse. Van waar die beslissing?

TERRYN Het was inderdaad mijn droom om acteur te worden, maar mijn ouders hadden liever dat ik een fatsoenlijk diploma zou behalen. Bovendien schrok ik zelf een beetje terug van het ingangsexamen op Studio Herman Teirlinck. Germaanse bleek dan een interessant alternatief.

Had je moeite om te slagen?

TERRYN Absoluut niet, ik ben eigenlijk moeiteloos door mijn studies gefietst.

Was Germaanse dan zo gemakkelijk?

TERRYN Ik was in het middelbaar, bij de jezuiten, gedrild in het vanbuiten leren en in de kandidaturen kon ik het perfect redden met mijn geoefend geheugen. De licenties daarentegen boden meer uitdaging: je moest op je eigen benen staan en zelf werkjes maken. Ik weet niet of de kloof in het huidige systeem nog steeds zo groot is als tussen de kandidaturen en de licenties van toen, maar ik heb hoe dan ook meer gehad aan die twee laatste jaren.

Had je naast je studies dan nog veel vrije tijd?

van mondelinge examens. Bij een prof de indruk wekken dat je goed op de hoogte bent, is toch altijd voor een stuk theater spelen. Natuurlijk ben ik zo wel een paar keer serieus afgegaan, maar over het algemeen werkte dat prima. Ik zou dat echter geen rechtstreeks gevolg noemen van mijn improvisatietalenten. Ik had verbale capaciteiten die ik verder ontwikkeld heb binnen het improvisatietheater en die ik daarnaast kon inzetten voor examens. Maar laten we niet vergeten dat ik er ook voor heb moeten studeren, hé.

Heb je aan je opleiding een liefde voor literatuur overgehouden?

TERRYN Dat is een pijnpunt. Wij moesten aan een verschroeiend tempo romans lezen en achteraf bleef daar niets van hangen. Vooral aan Engelse literatuur kreeg ik op de duur een hekel. De eerste vijf jaar nadat ik afgestudeerd was, heb ik nauwelijks een boek van nabij gezien en ook nu nog heb ik last van die overdosis aan verplichte literatuur: op zich lees ik graag, maar ik begin enkel aan een boek

gelezen, hé? Ik herinner me nog dat die handelde over grafische poëzie in Vlaanderen en Nederland, maar meer hoeft je me niet te vragen, want ik weet daar echt niets meer van.

Heb je een voorliefde voor de dichter Remco Campert?

TERRYN Dat is ongetwijfeld een van mijn favoriete dichters.

Je zoon heet Remco.

TERRYN Ja, maar heeft dat iets met Remco Campert te maken? Mijn andere zoon heet Oscar...

En toevallig ben je fan van Oscar Wilde.

TERRYN Dat klopt. Maar Remco Campert en Oscar Wilde zijn echt niet zo'n grote idolen van me dat ik mijn zoons naar hen zou noemen. We hebben hun namen gekozen omdat we die mooi vonden: dat is toch het meest doorslaggevende argument.

Bleef er naast het studeren en improvi-

toen overigens gewonnen hebben. (*Buigt zich voorover naar de recorder*) Gewonnen! Eigenlijk leek het nergens naar, maar kom...

Je ouders drongen erop aan dat je naar de universiteit zou gaan. Zou je het zelf een geruststelling vinden als je kinderen een universitair diploma halen?

TERRYN Ik hoop in eerste instantie dat ze een opleiding zullen volgen waarin ze zich goed voelen en zichzelf kunnen ontplooiën. Dat hoeft geen universitaire opleiding te zijn. Ik denk overigens niet dat zo'n opleiding alleenzalmakend is: je bent hoofdzakelijk bezig met je bovenste tien centimeter, niet met je hart. Je moet nog op zoek gaan naar andere uitlaatkleppen, zoals improvisatie er een voor mij was. Ook nu nog probeer ik niet te zwart-wit te denken en te handelen. Bij de presentatie van *Camping Casablanca* en *Naast de kwestie (twee zomerse Radio1-programma's; Naast de kwestie is de opvolger van Camping Casablanca, nvdr.)* ben ik bijvoorbeeld ongelooflijk blij wanneer ik de verkeersin-

Terryn uitgekamd

TERRYN Ik *nam* veel vrije tijd! En tijdens mijn licenties stouwde ik die voornamelijk vol met improviseren. Ik stond mee aan de wieg van de Belgische Improvisatie Liga en daar kroop veel tijd in.

Kwam dat improvisatietalent niet van pas bij mondelinge examens?

TERRYN Ik was een absolute voorstander

als ik er de tijd voor heb. In mijn licenties heb ik me overigens geconcentreerd op poëzie en theaterteksten en dit om puur opportunistische redenen: die lazen gemakkelijker.

Je hebt je thesis dan ook over poëzie gemaakt.

TERRYN Jullie hebben die toch niet

seren nog tijd over voor een zwaar studentenleven?

TERRYN O nee, die toestanden met linten waren echt niet aan mij besteed. Ik ben wel één keer meegeweest als begeleider bij de startdagen. En ik herinner me ook nog dat ik met ons toenmalig popgroepje deelgenomen heb aan de Unifac-award – die we

formatie mag voorlezen. Zo kan ik me in een amusementsprogramma op de een of andere manier toch nog nuttig maken. Ik denk dat je voor jezelf een evenwicht moet zoeken, zowel in je studies als in je latere leven.

Toch één wijze man afgestudeerd aan de UA. ■

Condoms

beschermen beter dan
snoep
en
frisdrank

Vrije tribune voor de vrijzinnige dienst

Mogelijk heeft de voorbije weken een fascinerende poster ook jouw aandacht getrokken: een gedetailleerde röntgenopname van het hoofd van een man en vrouw die elkaar met het puntje van de tong raken. Met dit beeld - *Lick 1* van kunstenaar Wim Delvoye - werd je warm gemaakt voor het programma *'Tussen lust en zonde'*, zeven activiteiten over seksualiteit en erotiek. Op het menu hiervan stonden toneel, films, lezingen, poëzie en een getuigenis over leven met hiv. Alle activiteiten hadden tot doel te sensibiliseren over veilig vrijen en te peilen naar jouw mening over de plaatsing van condoomautomaten op de stadscampus. Geen overbodige luxe, als je bedenkt dat door onveilige seks in 2005 elke dag 3 mensen in België te horen kregen dat ze hiv-positief waren: een stijging met 7% in vergelijking met 2004.

Met die cijfers in het achterhoofd lijkt het voor de hand te liggen dat je op de verschillende campussen van de universiteit condoomautomaten zou vinden. Voor de buitencampussen is dat inderdaad het geval. Daar vind je ze in sommige dames- en herentoiletten en worden er ook via de snoepautomaten condoms te koop aangeboden.

Op de stadscampus is dat echter niet zo. Nochtans is dit ook bij de studenten van de stadscampus de realiteit: wisselende seksuele contacten zijn er niet ongewoon. Men kan die promiscuïteit betreuren of afkeuren, maar dat verandert niets aan de feiten: wisselende seksuele contacten zijn eerder regel dan uitzondering.

Reeds vorig academiejahr stelde dwarsjournalist Mehdi Koocheki in zijn artikel *'A bas le condom sanitaire?'* die verschillende preventiepolitiek aan de kaak. Zijn vraag naar het waarom ervan werd een agendapunt op de vergadering van de sociale raad. In het verslag lezen we: "Het is duidelijk dat de Stadscampus in een totaal andere omgeving gesitueerd is dan de buitencampussen. Deze laatste liggen buiten de dorps- annex winkelkernen, terwijl de Stadscampus ingebed ligt in het centrum van Antwerpen én

omgeven door handelszaken. Uiteraard zijn er in het stadscentrum een flink aantal plaatsen waar men condoms kan aanschaffen... Conclusie: Men ziet geen noodzaak in het bijkomend plaatsen van condoomautomaten in de gebouwen van de Stadscampus."

De aanwezigheid van verkooppunten in de onmiddellijke omgeving van de stadscampus lijkt een drogreden. Men kan diezelfde logica immers ook toepassen op tal van andere zaken: snoep en frisdrank, bijvoorbeeld. Waarom wel snoep- en frisdrankautomaten op de stadscampus, maar geen condoomautomaten? De reden ligt voor de hand: snoep en frisdrank zijn levensbeschouwelijk neutraal, seksualiteit is dat niet.

Schuilt er een fundamentalistische visie achter de afwezigheid van condoomautomaten? Mag seksualiteit alleen beleefd worden in een langdurige monogame relatie, idealiter met het oog op het hebben van kinderen? In dat geval zijn condoms onnodig. Volgens deze visie leidt het aanbieden van condoms onherroepelijk tot moreel verval. Ze maakt trouwens ook elke nuance onmogelijk.

Met het programma *'Tussen lust en zonde'* werd die nuance wel aangebracht. Er werd gepleit voor een respectvolle en bewuste seksualiteit waarbij de ander niet enkel een middel is ter bevrediging van de eigen verlangens, waar zelf gekozen grenzen uiting geven aan wederzijds respect en verbondenheid.

Een seksualiteit die zich bewust is van het gevaar van seksueel overdraagbare aandoeningen en aanspoort tot verantwoordelijkheid. Een humanistische visie die met andere woorden niet afkerig staat ten aanzien van genot, die een persoonlijke invulling toejuicht en waarbij condoomgebruik een normaal onderdeel is van een preventiebeleid.

Het plaatsen van condoomautomaten op de stadscampus zou de verantwoordelijkheidszin van de universiteit benadrukken en de eenheid van de instelling onderstrepen. De peiling die massaal werd ingevuld, ondersteunt die visie ten volle.

Jurgen Slembrouck

Vrijzinnige Dienst
www.ua.ac.be/lustenzonde

Jongerencultuur anno 2007:

Punkers zijn passé

Vooraf krijg ik een waarschuwing: "Je kan alleen maar praten in veralgemeningen. Iedere jongere is uniek." De moed zinkt me in de schoenen. In dit interview hoopte ik immers alles te weten te komen over de huidige generatie jongeren. Je weet wel, de eind-tieners en begin-twintigers die verslingerd zijn aan hun iPod of gsm, die er lustig op los googelen of msn'en en ondertussen ook nog eens op Erasmus trekken.

Of dat beeld correct is? Ik vraag het aan Tom Palmaerts, expert inzake jongerencultuur en in de inleiding reeds uitstekend verwoordend waarom dit zo'n delicaat onderwerp is. Als medewerker van de vzw Ladda verricht Palmaerts leefwereldonderzoek (lees: wroet hij in de persoonlijke sfeer van de jonge Vlaming). Ladda organiseert overigens ook workshops, projecten en lezingen hieromtrent. Kortom: de uitgelezen kandidaat om ons een en ander bij te brengen over wat jongeren dezer dagen typeert, zit voor me. Voor m'n eerste vraag word

ik echter al professioneel afgeblokt.

PALMAERTS Eigenlijk bestaat er niet meer zoiets als een jongerencultuur.

Bedankt voor het interview...

PALMAERTS (*lacht*) Als je nu spreekt over jongerencultuur, dan denken veel mensen vaak dat het nog gaat om punkers of hippies. Nee, de huidige generatie jongeren is net enorm moeilijk nog in een hokje als punker of hippie te stoppen. Dat hebben veel mensen nog

steeds niet door. De échte jongerencultuur, voornamelijk ontstaan als verzetscultuur, leefde grofweg van de jaren '50 tot de jaren '70. Vanaf dan raakte heel dat aspect van verzet wat in verval. Het leek er langzaam uit te gaan.

Waarom raakte de notie van jongerencultuur als verzetscultuur in verval?

PALMAERTS Dat hangt sterk samen met de commercialisering ervan. Neem nu de jaren '50, '60 of zelfs nog '70: dat waren jongeren die zich afzetten tegen hun ouders. Dat was vrijwel ongekend, want voor de Tweede Wereldoorlog was daar geen sprake van. Tegen de jaren '80 was die behoefte om te ageren tegen het ouderlijke gezag - tegen het gezag an sich - er klaarblijkelijk uit. Neem nu de opkomst van de punk met een groep als de Sex Pistols: die mannen predikten anarchie en hadden een *do-it-yourself-attitude* (*diy*), of zo leek het toch. Maar eigenlijk was dat ook maar puur een marketingproduct waar iemand als modeontwerper Vivienne Westwood munt uit sloeg. Blaadjes gingen artikels publiceren van het genre: "10 tips om een punker te worden". Ja hoor, toen gingen al die jongeren er als een punker bijlopen, zonder de *diy-attitude* of ook maar een notie van heel dat verzetsconcept. En dan stopt het daar zo'n beetje. De generaties erna begonnen meer en meer instant-plezier centraal te stellen.

Moet deze generatie zich aangesproken voelen?

PALMAERTS Een mei '68-er kan nu alleen maar nostalgisch terugblikken naar de tijd dat jongeren nog op de barricaden stonden. Wat stelt uiteindelijk een betoging van pakweg de andersglobalisten nu nog voor? Je ziet eerst de vakbonden met hun vlaggen. Dan sjokt er nog wat jonger volk achter een bestelwagentje met een dj, zo nu en dan dansen ze. Jongeren hebben simpelweg geen verzetscultuur meer.

Is enige vorm van verzet dan voorgoed van de baan?

PALMAERTS Misschien wordt verzet nu wel anders ingevuld. Het echte barricadenwerk lijkt niet meer aan de orde te zijn, maar met bijvoorbeeld street art of dans uiten jongeren zich op andere manier. In het Gentse is er bijvoorbeeld een blokfluitcollectief actief: hun eerste regel om lid te worden, is dat je geen blokfluit kan spelen. Dat collectief brengt dan een cd uit in eigen beheer. Gewoon door dat te doen, creëren ze al een vorm van verzet: tegen de muziekindustrie, tegen de norm. Ze bakenen hun eigen ruimte af waarin ze zelf ongestoord hun ding kunnen doen.

Een blokfluitcollectief... de vergelijking met de mei '68-ers ontgaat me.

PALMAERTS En toch. Weet je, over jongerencultuur anno 2007 spreken is enorm moeilijk. Het gaat erg breed: van de muziek die ze graag horen tot de kleur van hun veters of het type iPod dat ze hebben. Je kan er haast niet over pra-

nuances. Vroeger was het allemaal wat duidelijker opgedeeld, nu moet je haast een volleerde statisticus zijn die alles in percentages kan vatten. Er zijn tegenwoordig zodanig veel verschillen tussen jongeren dat je er amper aan kan beginnen.

Toch doet Ladda een poging.

PALMAERTS Het is niet simpel, dat geef ik grif toe. In de eerste plaats kan je je de vraag stellen: wie behoort tot de categorie 'jongeren'? Iemand die op zijn achttiende stopt met studeren en ergens een goede baan vindt, nog wat later kinderen krijgt, een huis koopt en trouwt, is dat nog een jongere? Er is een groot verschil met zijn leeftijdsgenoot die de universiteit doorloopt, doctoreert, nog eens postdoctoraat erbij neemt, wat ontwikkelingswerk verricht en dan maar eens gaat zoeken naar een lief. Met Ladda vertrekken we vanuit de invalshoek van fenomeen of tendenzen. We gaan jongerencultuur niet meer beschouwen als: dat groepje, met dat kapsel en die kleren. Dat is een subcultuur. Nee, we gaan kijken naar de "mixed-sample"-cultuur. Het overgrote deel van de jongeren gaat zich niet meer verstoppen in een bepaald hokje, zoals bijvoorbeeld dat van de hippies. Ze gaan elementen overnemen uit verschillende culturen. Om even een eenvoudig voorbeeld te geven, kijk naar de kledij: schoenen uit de skatescène, een breed hip-hop-shirt en nog een modebewust petje erbij. Dat is een hutsekluts van subculturen die tot een eigen stijl wordt gemaakt. Zo iets kwam je vroeger niet zo vaak tegen,

of toch niet zo vaak als nu. Als mensen al specifiek tot een bepaalde subcultuur zoals gothic behoren, dan zal het niet vanuit de overtuiging zijn dat het voor de rest van hun leven is. Het is meer iets van: op dit moment voel ik me ergens goed bij. En als dat gevoel wat weggeëbd is, dan kunnen jongeren weer moeiteloos naar iets anders springen.

Ladda heeft ook net een boek uitgebracht dat handelt over jongerencultuur in Vlaanderen.

PALMAERTS In het boek komen verschillende auteurs aan bod die op zoek gaan naar hoe het begrip 'subcultuur' ingevuld kan worden. Dat gebeurt vanuit diverse standpunten, wat vernieuwende inzichten oplevert. Een goed voorbeeld is het onderzoek van dr. Sian Lincoln: zij heeft zich verdiept in slaapkamercul-

tuur. Ze geeft de slaapkamer een plaats in de manier waarop jongeren aan cultuur doen. Dan heb je ook iemand als dr. Maerten Prins, die de verschillende aspecten van het stijlsurfen uit de doeken doet - om er maar even twee te vermelden. Voor alle duidelijkheid: we claimen echter niet de definitie van subcultuur te

Toen gingen al die jongeren er als een punker bijlopen, zonder de diy-attitude of ook maar een notie van heel dat verzetsconcept. En dan stopt het daar zo'n beetje.

kennen en hopen door het boek een aanleiding te geven tot verdere discussie.

Slotsom: jongeren pinnen zich minder vast op bepaalde culturele uitingen en gaan hun invloeden van overal halen. Jongerencultuur wordt een mixed-sample cultuur.

PALMAERTS Laat het me zo stellen: er zijn minder jongeren die intensief in een bepaalde subcultuur zitten. Soms spreekt men in die context wel eens van "after

subculture" of "beyond subculture". Als subculturen al verdwenen zijn, dan is het misschien beter te stellen dat ze vervangen zijn door een "scène". Dat is een wat breder concept: geen homogene groep meer zoals een subcultuur wel claimt te zijn. Een voorbeeldje: Studio Brussel verandert van logo. Onmiddellijk vormt zich daar een scène rond. Leeftijd, onderwijsniveau, geslacht, dat maakt allemaal niet uit. Het gaat om een waarlijk grensoverschrijdende beweging die niet vast zit in bepaalde patronen. Dat betekent: geen hanenkam meer als stijlkenmerk. Het zijn groepen jongeren die elkaar vinden naar een gemeenschappelijke interesse en aan cultuur gaan doen. Ze gaan bijvoorbeeld een internetdagboek - een weblog - opzetten waar ieder zijn wederwaardigheden kan bijhouden. Of als die jongeren gebonden zijn door een obscure muzieksmaak, kunnen ze eens een groep uit het genre laten overvliegen uit San Francisco. Of we het nu over subculturen, mixculturen, after-subculture of beyond-subculture hebben, uiteindelijk gaat het over een reëel of virtueel netwerk van jongeren die in groep aan cultuur doen. Subculturen bestaan dus nog steeds, maar hebben simpelweg een andere invulling gekregen. ■

Tekst: Stijn Cools

Wil je meer weten over de vzw Ladda? Bezoek www.ladda.be of kijk eens op de blog www.ladda.be/bladda. Bestelgegevens voor het boek kan je daar ook vinden.

Na twee keer herschrijven

blijft er geen inhoud meer over...

De geschiedenis wordt geschreven door de overwinnaar. Enkel de Jedi konden hieraan ontsnappen tijdens de keizerlijke overheersing, maar dan vooral omdat ze twee *moon sized battle stations* tot schroot hadden herleid. Lang vóór 'a long time ago...' was er echter een twist met iets meer... diepgang: Socrates versus de sofisten. Aangezien 'sofist' vandaag de dag 'leugenaar' betekent, lijkt het duidelijk wie er gewonnen heeft.

Met een hoofdredacteur die te pas en te onpas haar kandidaatsdiploma Filosofie in mijn gezicht smijt, moet ik oppassen met mijn uitspraken over 'het leven'. Gelukkig is mijn persoonlijke overtuiging, die ik hier zal proberen neer te pennen, er één die dat gemakkelijk naast zich neer kan leggen. Die overtuiging – noem het een levensbeschouwing, zo u wil – leunt een stuk dichterbij de verguisde sofisten dan bij Socrates.

Aangezien ik niet veel plaats heb, wou ik het geheel zodanig simplificeren dat ik hoogst waarschijnlijk op de hit list van de filosofische wereld terecht zou komen. Na een bolwassing van mijn hoofdredacteur zal ik er echter geen enkele filosofische pretentie meer aan vasthangen, en de twee standpunten (die al dan niet iets met de Klassieke Oudheid te maken kunnen hebben) naakt tegenover elkaar plaatsen.

Aan de ene kant is er de mogelijkheid dat elke vraag en elk probleem één juiste oplossing heeft. Deze unieke oplossing, die gelijk is voor iedereen, valt niet makkelijk te bereiken, maar elke dag brengt ons dichterbij deze waarheden. Het impliceert dan ook een ultiem eindpunt, een moment waarop onze samenleving

en onze culturele ontwikkeling 'af' zullen zijn.

Aan de andere kant kan men onze realiteit als voortdurend vormend zien: elk moment in ons bestaan herwerken we de antwoorden die we hebben, doen we sommige vragen af als achterhaald en komen er nieuwe vragen aan de orde.

Voor al te veel nuance heb ik niet echt plaats, mijn excuses. Ondertussen zegt de verantwoordelijke fotografie me dat een halve bladzijde wat weinig is om iets zinnigs te zeggen over een onderwerp waar al boeken en boeken over geschreven zijn. Tant pis, laat hem maar bij zijn filmrolletjes blijven.

Het eerste idee hangt op veel manieren samen met de god van onze monotheïstische religies: ik ben hem (of haar (of het)) reeds lang ontgroeid en hij (of zij (of het)) leidt geregeld tot bloedvergieten. Of wordt er alleszins als excuus voor gebruikt. Misschien laten we god tegen de volgende eeuw eindelijk vallen. Dan... *zucht* dan zijn we weer een klein stapje verder op de oneindige weg die het menselijke ras afwandelt. Sorry, mijn plaats is op.

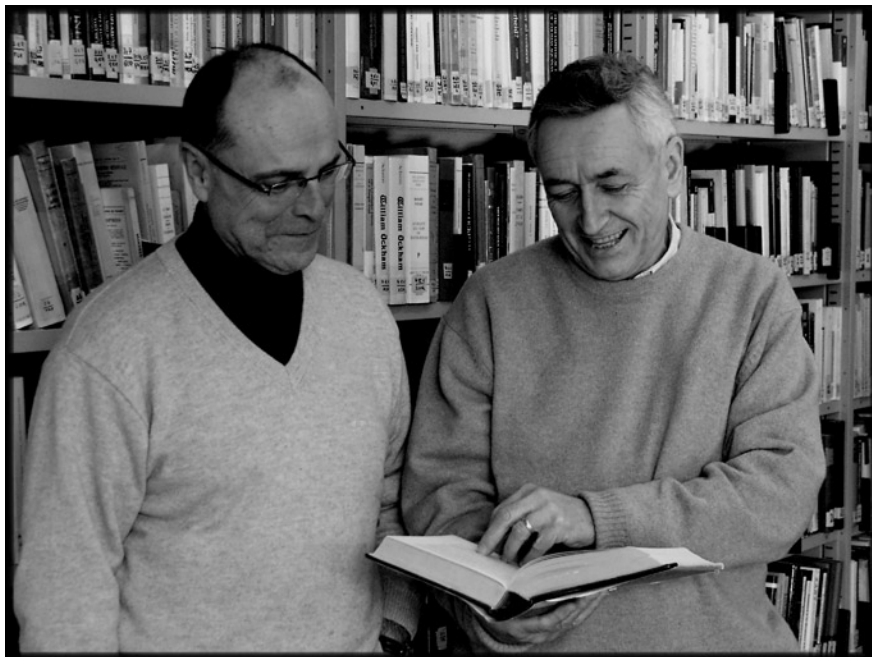
Hendrik Jan

Literair

Kirsten Cornelissen

Zijn zwarte Hugo Boss-sok was zoek. Allicht achtergebleven in de draaikolk van hun wasmachine en zo bij haar kleren geraakt. Der Günther. Zijn briefje prijkte aan de voordeur van hun kot, waarvan hij zeker wist dat ze die opende in haar hang naar lucht en vrienden. Zij hield niet zo van snobistisch gepraal, en nog minder van mannen die veinsden hun merkprul kwijt te zijn om de ander duidelijk te maken dat ze a. geld hadden, b. geen witte sokkendragers waren, c. zowel klederdracht als geschrift verzorgden. Bovendien lag "Hugo" niet goed in de mond. Het liet een platte Vlaamse nasmaak achter, eens ze de "h" uit haar keelholte geperst kreeg. (Haar overgrootmoeder was Française, wat deze klankperikelen verklaarde, maar dat vertelde ze tussen haakjes. Pronken met zulke afkomst deed ze nooit.) Het verlegen briefschrijven paste ook zo goed in de lijst liefdessymptomen die ze vanaf het begin bij hem had ontwaard. Acht dagen al ondernam hij verwoede pogingen om haar Italiaanse vriendjes na te doen. Had zij immers als Erasmus'er niet enkel interesse in een zuiderse bink en geen Duitser, zoals hij? Het eten van

pasta ging sindsdien gepaard met een binnensmonds gevecht tussen tong en vorktand, waarbij een door speeksel glanzende sliertencohorte zich weer naar buiten wurmde. Maar ze verdiende deze onderneming want, zo buitenlands en wulps, leek ze hem een exotisch prooi. Zij wou echter niet eten met haar kotgenoot. Geen espresso drinken. Zijn huid niet betasten als ze hem zijn sok aandeed. O nee, zij was geenszins preuts of kuis en saai. Haar weigeren berustte eerder op zijn ongepaste associatie van België met exotisme. Hoe kon hij, geheel tegen de vooroordeelcultuur in, zoiets atypisch uitkramen? België en hete grietjes. Mein Junge, zij was studente Wiskunde aan de Universiteit Antwerpen – en terwijl ze dat sneerde ging haar stem lovend de hoogte in. Zij beheerste de bloedserieuze discipline van bier drinken en frieten eten, namelijk één smaakvolle boer laten en handen in mayonaise waden. Zij kocht Hugo Boss-sokken omdat die naam kouder klonk dan Armani en van haar een manwif maakten – een trend in België. Zij was een Vlaamse, allesbehalve exotische boerin. Al had ze wel Franse voorouders.

Wijsheid Komt met de jaren?

Tekst en foto's: Evelien Wouters

Wie zijn ze? Wat doen ze? Wat houdt hen bezig? Speciaal voor u werpt dwars een blik op oudere studenten aan de Universiteit Antwerpen, die tussen twintigjarige, snel bierdrinkende straffe koppen moedig hun plaatsje innemen. Grote vaten gegiste hop verzetten behoort misschien niet meer tot hun levensstijl, maar gezellig keuvelen bij een kopje koffie na het college doen ze wél...

Waarom studeren we? Sommigen doen het uit liefde voor hun vak, maar een twintigjarige mens heeft een toekomst voor ogen die gekleurd wordt door het feit dat er ooit brood (en misschien een vette BMW) op de plank zal moeten komen. Wie echter eens goed rondkijkt op de campussen van onze Universiteit Antwerpen, merkt dat er ook een aantal rakkers met grijze slapen van het

ene naar het andere college hossen. De cijfers van het aantal inschrijvingen in 2006 spreken boekdelen: we vinden de meeste 40-plussers in Geneeskunde met 77 personen, gevolgd door TEW met 76 studenten. Op de derde plaats staat Rechten met 59 studenten en ook de Politieke en Sociale Wetenschappen doen het goed met 36 studenten. Eveneens te vermelden zijn uiteraard Wijsbegeerte (15 studenten) en Geschiedenis (12 studenten). De oudste student die zich vorig jaar heeft ingeschreven is geboren in 1935 en studeert nu Taal- en Letterkunde. De tweedeoudste kwam ter wereld in 1941 en is dus op 66-jarige leeftijd begonnen aan Diergeneeskunde.

Waarom doet een mens zoiets? Staf Waelbergs (65) en Frans - Sus voor de vrienden - Gielen (69) studeren beide Wijsbegeerte. Ze hebben allebei vroeger reeds een academisch diploma verworven: Staf studeerde

af aan de ULB als burgerlijk ingenieur en fysicus, Sus studeerde van 1955 tot 1960 Handels- en Financiële Wetenschappen evenals Bedrijfseconomie aan de KULeuven. Wijsheid komt met de jaren, zeggen ze wel eens, maar het studeren zelf wil toch niet meer zo vlot verlopen (hup, hup, genieten maar van onze frisse hersenen dus!). Voor beide filosofen in spe geldt dat Filosofie hen altijd al geboeid heeft en dat het een aangename manier is om je gepensioneerd dagen mee door te brengen. Sus weet het overtuigd te zeggen: "Na mijn pensioen wenste ik mijn tijd niet in ledigheid door te brengen in functie van de waan van de dag. Wijsbegeerte is mijn oude liefde en laat mij weer aansluiten bij de vroegere 'oude humaniora', waaraan ik een goede herinnering bewaar." Ook Staf wil zijn pensioen niet in een lethargische voorbereiding op het ouder worden laten verkommeren. Daarom houdt hij zich naast zijn andere talrijke hobby's bezig

met studeren en de daarbij horende stress voor het noodzakelijke kwaad dat elk examen uitmaakt: met hart (*par coeur*) en ziel (*ex amen*) stort hij zich al vier jaar op de leerstof. Ook trots speelt voor Staf een rol: "Ik wilde testen of ik het nog kon." Op de vraag hoe de sfeer tussen de jeugd en hen aanvoelt, antwoorden Staf en Sus uit één mond: hoewel de sfeer aangenaam is, bestaat er uiteraard een kloof van twee generaties die niet te ontzien valt. Sus is grootvader (dankzij zijn studies zal hij dus altijd wel iets interessants te vertellen hebben aan zijn kleinkinderen) en zingt daarnaast nog in twee koren. Uiteraard lezen ze allebei ook dwars. Voor ons grijze publiek een leuk weetje: studeren houdt niet enkel de geest jong, maar ook de hersenen. Hersenen die geprikkeld blijven worden, zullen niet zo gauw in slaap gesust worden door dementie en seniliteit. Driewerf hoera voor de gepensioneerd intellectueel! ■

VVS

eist studentenstem in het parlement

Tekst: Mehdi Koocheki

Foto: VVS

Op vrijdag 2 februari hield de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) een ludieke actie aan het Vlaams Parlement. De organisatie vindt dat de stem van de studenten nog steeds niet serieus genomen wordt in het debat over het nieuwe financieringsdecreet voor het hoger onderwijs. Tijdens de actie overhandigde de organisatie een petitie met meer dan 18 000 handtekeningen, waarin een hoorzitting met VVS over het nieuwe decreet in de commissie Onderwijs van het Vlaams Parlement geëist werd.

Vorig jaar mobiliseerde de organisatie meer dan tienduizend studenten voor betogingen tegen het nieuwe financieringsplan van minister Vandenbroucke. VVS-voorzitter Hans Plancke sluit nieuwe acties niet uit indien de studentenkoepel niet meer gehoord zou worden in dit dossier. De eisen blijven dezelfde als in het begin van het academiejaar. VVS wil een correctere verdeelsleutel voor de middelen die naar onderwijs en naar onderzoek gaan, eist meer aandacht voor achtergestelde groepen in het hoger onderwijs en wil dat het voorgestelde leerkrediet van 140 naar 180 studiepunten opgetrokken wordt. "We staan natuurlijk open voor alternatieve ideeën indien die een deftig antwoord op onze bekommernissen vormen." Ondertussen werd de petitie ontvankelijk verklaard en wacht Plancke op een datum voor de hoorzitting. Vraag blijft of het nog veel zal uithalen. De minister heeft immers al te kennen gegeven zijn plan liefst nog voor het zomerreces door het parlement te jagen. Meer info op www.vvs-axie.be

Euhm... VVS?

De Vlaamse Vereniging van Studenten is de overkoepelende organisatie van de Vlaamse studentenraden. De organisatie werd in 1938 opgericht. Sinds 2000 wordt VVS erkend als de officiële spreekbuis van de Vlaamse student.

De standpunten van VVS worden bepaald op de Algemene Vergadering (AV) door de vertegenwoordigers van de verschillende studentenraden. De AV verkiest ook elk jaar een Raad van Bestuur, die belast wordt met de dagelijkse leiding van de organisatie. Vooraleer een standpunt op de AV komt, wordt het besproken in een werkgroep die open is voor alle Vlaamse studenten. Daarnaast telt VVS ook vijf stafmedewerkers die de organisatie moeten helpen haar doeleinden te verwezenlijken en de nodige informatie moeten leveren aan de AV en de

werkgroepen om tot een degelijk standpunt te komen.

VVS stelt zichzelf volgende vijf doelstellingen:

1. Het behartigen van de rechten en belangen van alle studenten in Vlaanderen.
2. Het ontwikkelen van activiteiten om de democratisering van het onderwijs te stimuleren en te verdedigen.
3. Het nastreven van een onderwijs van de allerhoogste kwaliteit.
4. Het ijveren voor democratisch georganiseerde onderwijsinstellingen met reële studenteninspraak.
5. Het zich inzetten voor de democratisering van de maatschappij.

In het kruis getast

LOKO beschouwt leven na VVS

LOKO, de studentenraad van de KULeuven, heeft besloten om uit de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS), de koepel van alle Vlaamse studentenraden, te stappen. Ze is naarstig op zoek naar gelijkgezinde studentenraden om samen een nieuwe overkoepelende organisatie op te richten.

'Brave studenten komen op de proclamatie, stoute studenten komen overal.' Zo werd uw verslaggever plots een van de vertegenwoordigers van de studentenraad van de Universiteit Antwerpen bij VVS. Op 14 december jongstleden mocht ik mijn eerste verschijning maken op de Algemene Vergadering (AV) van dit keurkorps van de Vlaamse studentenvertegenwoordiging. Volledig los hiervan verlieten de vertegenwoordigers van LOKO en de VUB deze vergadering met slaande deuren en wilde LOKO zelfs niets meer met VVS te maken hebben. Oeps?

De AV is de plaats waar de VVS-standpunten bepaald worden door haar leden. Wanneer een standpunt aangenomen is, moet de koepel het naar de buitenwereld (ministerie, parlement, pers en dergelijke) toe verdedigen en bekend maken. Indien uw bloed ook spontaan sneller begint te stromen bij het vooruitzicht van ellenlange redevoeringen, gehouden door een aantal

tafelspringende *wannabe* politici, dan kan ik u een deelname aan een dergelijke AV van VVS ten stelligste aanbevelen. Ikzelf vermaakte me alleszins kostelijk, zij het wel voornamelijk met het bijslijpen van mijn potlood om het nadien efficiënter doorheen mijn trommelvlies te kunnen rammen (kwestie van de pijn toch ietwat te verzachten). Het moet gezegd: veel studentenvertegenwoordigers doen echt hun best, maar er zit toch ook een flink pak zeveraars tussen.

Soit. Die avond stond er een discussie in de marge van het VVS-standpunt over de rationalisering van het hoger onderwijs op de agenda. Koken kost nu eenmaal geld en lesgeven nog veel meer, dus wou VVS een constructief voorstel op tafel kunnen leggen met betrekking tot de vraag van de minister om het aantal aangeboden opleidingen in Vlaanderen te rationaliseren. Dat standpunt was voordien al groten-deels gestemd, maar op een vorige AV had LOKO gevraagd om een ander standpunt met betrekking tot levensbeschouwing in te nemen. In de eerste tekst stond namelijk dat levensbeschouwing geen doorslaggevend argument mocht vormen om een overbodige opleiding te behouden en dat regionale overwegingen voorrang moesten krijgen. LOKO vond dit een te negatieve formulering van het levensbeschouwelijke

aspect. Op de AV erna bleek er ook geen eensgezindheid te zijn en werd er gestemd om het uit te stellen naar de volgende vergadering, 14 december dus.

In de weken daartussen bleek echter dat rond levensbeschouwing geen standpunt gevormd kon worden waar een meerderheid voor gevonden zou worden op de AV. Op het VVS-vormingsweekend kwam een informele werkgroep hierover samen die een dubbel voorstel formuleerde voor de AV. Eerst zou er gestemd worden over het al dan niet opnemen van een standpunt over levensbeschouwing, daarna kon dan eventueel gekozen worden uit drie varianten van het LOKO-voorstel. Kan het u ondertussen allemaal nog iets schelen? Mij alleszins niet, gelieve mij dan ook even te verontschuldigen terwijl ik een nieuwe slijper ga zoeken...

Oef, dat lucht op. Waar waren we gebleven? Oh ja, levensbeschouwing. Uiteindelijk besliste een meerderheid op de AV om toch geen standpunt hierover in te nemen totdat er een voorstel gevonden zou worden waar een grote meerderheid van de Vlaamse studentenraden zich achter kon scharen. Als reactie op deze stemming deed de LOKO-fractie wat elke zichzelf respecterende volwassene die een democratische stemming verliest, zou doen en verliet huilend de vergadering. Hierin werd ze achterna gehuppeld door

de VUB-fractie, die zich blijkbaar van universiteit vergist had bij het inschrijven. Vijf minuten later namen de twee fracties, tijdens een ultieme opstoot van volwassenheid, opnieuw plaats aan tafel om nog snel even een VVS-standpunt over de invloed van de Lissabonstrategie van de Europese Unie op het hoger onderwijs te kelderen. Waarna gezwind weer de deur werd uitgehuppeld.

Korte tijd later besliste LOKO om VVS te laten voor wat het was en de koepel officieel te verlaten. Aanvankelijk wilde men een nieuwe koepel oprichten, maar daar blijkt niet veel meer van in huis te komen. De voorzitter van LOKO, Frederiek Vermeulen, benadrukt dat deze beslissing niets te maken heeft met de discussie over levensbeschouwing, maar met structurele problemen bij VVS. De Raad van Bestuur en de staf van de VVS zouden namelijk te veel macht hebben bij het bepalen van de VVS-standpunten en de AV teveel domineren (zie kader). Een kritiek die sterke gelijkenissen vertoont met die van Stijn Baert.

Stijn wie? Sta mij toe u voor te stellen aan ongetwijfeld de mediageilste der Vlaamse studentenvertegenwoordigers. Deze frisse jonge heer is de voorzitter van de Gentse studentenraad (GSR) en besliste, na een verloren stemming op een AV (waar hebben we dat nog gezien?), een eenmans-guerrilla te voeren tegen VVS. Tot hier-toe heeft hem dat een rist krantenartikels opgeleverd, het verbod van VVS om nog aan AV's deel te nemen en een verklaring van de GSR dat hij enkel zijn persoonlijke mening verkondigt en dat zij wel nog bereid zijn binnen VVS te werken.

Waarheen met VVS?

Ondertussen probeerde ook de VUB-fractie haar studentenraad ervan te overtuigen om uit VVS te stappen. Op een leugentje meer of minder werd daarbij niet gekeken. Zo legde de fractie een lijst van andere studentenraden op tafel die ook bereid zouden zijn om VVS de rug toe te keren en een nieuwe koepel op te richten: achteraf bleek hier echter niets van waar te zijn. De VUB floot haar VVS-fractie terug en besloot uiteindelijk om een aantal voorstellen ter verbetering aan VVS voor te leggen en haar verdere deelname daarvan te laten afhangen. Die voorstellen werden in januari opgesteld door de voorzitter en de twee fractieleiden. Eén van hen verliet echter tijdens het opstellen van deze voorstellen de vergadertafel (macht der gewoonte zeker?).

Tot nader order besliste dus enkel LOKO om uit VVS te stappen. VVS heeft echter een aantal vertegenwoordigende mandaten in verschillende organisaties die met hoger onderwijs bezig zijn, zoals de Vliir (Vlaamse Interuniversitaire Raad). Sommige van die mandaten werden door leden van LOKO opgenomen. Nu LOKO echter beslist heeft om niet langer deel uit te maken van VVS zou men verwachten dat ook het 'lekkers' dat VVS te bieden heeft, wordt teruggegeven. LOKO bleek daar echter niet meteen toe bereid. VVS stelt nu voor dat de mensen van LOKO die een mandaat hebben dat behouden onder voorwaarde dat ze in die verschillende raden de standpunten van VVS blijven verdedigen en dat ze bereid zijn om als individu de standpuntvoorbereidende vergaderingen en werkgroepen

van VVS te blijven bijwonen. LOKO zal bij het ter perse gaan hierover nog geen standpunt hebben ingenomen.

Op de eerste AV van VVS na de examens, op 14 februari, werd ook een vertrouwensstemming gehouden over de huidige voorzitter en Raad van Bestuur. De aanwezige studentenraden stemden unaniem voor de huidige ploeg. Aangezien ik uiteindelijk toch ook maar niet meer ben dan een persluis in de pels van een hond met een hoed op, werd het officiële standpunt van de VVS-fractie van de UA-studentenraad vertegenwoordigd door fractieleider Bart Braem: *"We vinden het een heel spijtige situatie en hopen dat LOKO snel terugkomt. We onderhouden ook nog altijd contacten met LOKO. Daarom hebben we ermee ingestemd dat ze de mandaten die ze via VVS hebben gekregen mogen behouden en hebben we tegen de beslissing om het paswoord van de interne VVS-documenten te veranderen gestemd. We zijn echter niet te vinden voor een aparte vertegenwoordiging voor LOKO bij de Vliir. We denken dat het beter is als er een verenigd studentenstandpunt wordt verdedigd door de VVS."* Ook Hans Plancke, de voorzitter van VVS, hoopt dat LOKO alsnog van gedachten zal veranderen en betreurt de verdeeldheid in de studentenbeweging. Hij erkent dat er kritiek te geven valt op VVS, maar benadrukt dat hervormingen een werk van lange adem zijn en dat er momenteel binnen VVS een interne audit loopt over hoe bepaalde zaken beter zouden kunnen.

De hele LOKO-affaire drukt een vinger op de zere wonden van de Vlaamse Vereniging van Studenten. De organisatie mag dan wel hoog aangeschreven staan bij het kabinet en de commissie Onderwijs van het Vlaams parlement voor haar lobbywerk ten behoeve van de student, de meeste studenten hebben nog nooit gehoord van hun belangenbehartiger bij de overheid. Deze redacteur is het dan ook een beetje beu om, telkens er een artikel over VVS moet worden geschreven, eerst een alinea uitleg te moeten geven over wat voor een beest dat nu weer precies was. Zelfs bij de studentenraden is de organisatie niet altijd even bekend. Van de 28 erkende studentenraden in Vlaanderen zijn er maar 18 lid van VVS (tot voor kort dus 19). Ook de belangstelling van onze eigen studentenraad voor VVS is relatief nieuw.

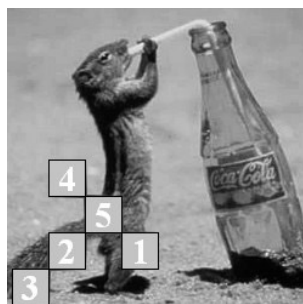
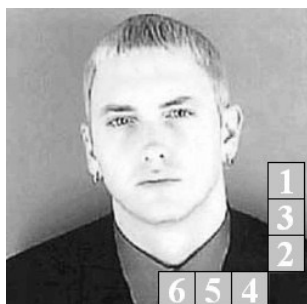
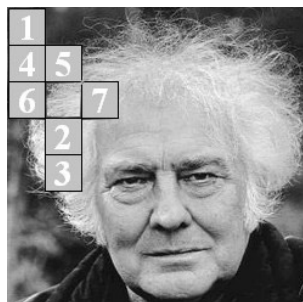
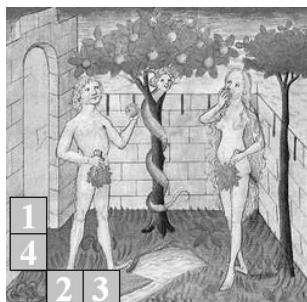
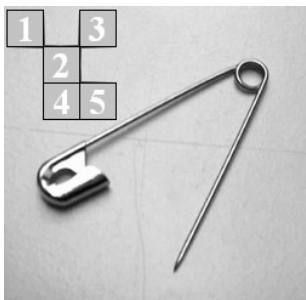
VVS zou er dus goed aan doen om zich niet alleen naar de wetgevende instanties te profileren, maar ook en in de eerste plaats naar de student. Het is inderdaad waar dat onderwijsbeleid niet de meest sexy materie is, maar het

is ook de taak van VVS om deze zaken die iedere student aanbelangen op een concrete en verstaanbare manier naar haar achterban te vertolken. Nu worden er op Algemene Vergaderingen te vaak standpunten ingenomen waar meer dan de helft van de Vlaamse studenten zich moeilijk iets bij kan voorstellen.

Het is niet omdat er nu al een aantal jaar een decreet bestaat met betrekking tot studenteninspraak, dat deze strijd voorgoed is gestreden. Studenten vormen het hart van elke instelling voor hoger onderwijs en dienen als volwassenen ook ten volle betrokken te worden in het bestuur van hun instelling. VVS heeft nog enorm veel werk om de studenten te helpen de kansen die door dit decreet worden gecreëerd maximaal te benutten. Nog al te vaak verlopen de verkiezingen van onze studentenvertegenwoordigers zonder enige vorm van inhoudelijk debat en kan een vertegenwoordiger op de Algemene Vergadering van VVS om het even wat uit zijn botten slaan en dat in naam van alle studenten van zijn instelling. ■

leef je uit in de pashokjes van plezier

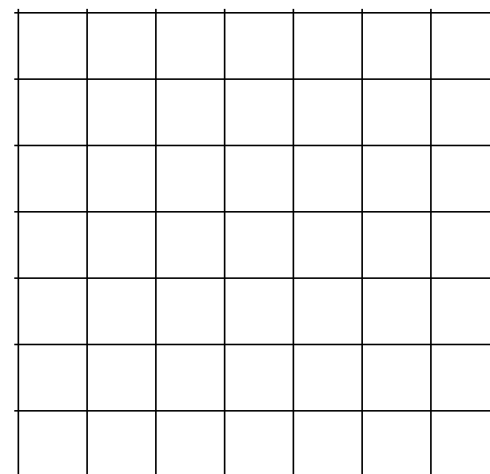
Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, maar doe dit volgens de cijfertjes. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

CULTURCHEQUE
ANTWERPEN STUDENTENSTAD

Stuur uw oplossing naar dwars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar. Natuurlijk heeft die winnaar prijs.

Dankzij de inspanningen van de Associatie en de Stad Antwerpen zijn de cultuurcheques weer een feit. dwars geeft elke maand een cheque weg, met dank aan het departement Studentgerichte Diensten.

Oplossing dwars 35: Borat

Had het juiste antwoord gevonden en wint de felbegeerde cultuurcheques: Sarah Van Hoof.

W	E	L	K	E	K	A
Z	A	C	H	T	A	A
N	S	E	R	E	P	O
R	T	E	R	K	U	N
N	E	N	W	E	N	U
I	N	D	E	C	I	N
E	M	A	Z	I	E	N

1. Kelchtermans

Nieten 2.

3. WC-reuk

Artois 4.

5. Uno

Kea 6.

7. Zinedine

Aap 8.

9. Zwan

Wie grote bonen wil eten, moet maart niet vergeten.

Ha, maart. De maand waarin het leven weer oprukt, de winterpels afgeschud wordt en menig groen blaadje getuigt van het optimisme van *planet home*. U voelt uw hart een tel overslaan bij de eerste weerspiegeling van een zonnestraal in het oog van een beminde en zou nog het liefst door pastorale velden en bossen willen huppelen, op weg naar een der Antwerpse cultuurtempels.

Het KMSKA haalt deze maand immers een indrukwekkende collectie tweeluiden van Vlaamse primitieven in huis. *Een andere prima huppelhalte is het Fotomuseum, waar het agentschap Reuters de interessantste journalistieke foto's van de voorbije jaren toont. ***Op nog geen twee minuten stappen van het FotoMuseum laat het MuHKA vanaf 15 maart zijn collectie onder handen nemen door de vzw Moussem, die meteen ook werk laat zien van jonge Belgische kunstenaars met roots in allochtonie.

***Nog steeds op de Waalse Kaai pakt het Zuiderpershuis uit met het *Bulgarijefestival*. Van 28 februari tot en met 3 maart komt onder andere Ivo Papasov met zijn wereldvermaarde (Frank Zappa was fan) huwelijksorkest opdraven. Op 14 maart rappen Da Arabian MC's over hun leven in Palestina en op 17 maart maakt percussionist Chris Joris het mooie weer in het Zuiderpershuis,

daarbij geholpen door Bob Stewart en Baba Sissoko. ***Voor wie nog meer ritme wil, is er Tiefschwarz, dat op 3 maart naar Muziekclub Petrol komt. Het feestje is gratis voor wie vóór middernacht opdaagt. ***Voor het nec plus ultra van de beats wordt u op 9 maart in Scheldapen verwacht, dat breakcoregoden Sickboy, Eustachian en Beatlip een plaatsje geeft. Verder komen op 2 maart livingroomband Lo-An en op 30 maart freejazzcombo Määk's Spirit naar dit jeugdhuis der jeugthuizen. ***In de Arenbergschouwburg kan u op 18 maart dan weer naar The Dirty Dozen Brassband, een legendarische blaaskapel uit New Orleans. ***TRIX onthaalt u op 16 maart op een concert van An Pierlé and White Velvet, voorafgegaan door The Boney King of Nowhere. ***Wie het liever wat rustiger aan doet, kan zoals steeds terecht in AMUZ, dat onder andere het Ensemble Explorations in huis haalt voor kamermuziek van Dvorák. ***In CC Elzenveld hoor je op 18 maart een pianoconcert met werk van Beethoven, Chopin en Ravel. ***Jazzfanatici komen ook aan hun trekken: op 9 maart bijvoorbeeld speelt Kevin Norton's Bauhaus Quintet in deSingel. ***In diezelfde Singel kan je van 28 februari tot en met 3 maart genieten van *Dead Set* #3 van de Amerikaanse avant-gardist Caden Manson en diens Big Art Group. Op 9 en 10 maart brengen Viviane De

Muynck en Needcompany *Alles is ijdelheid*, naar de memoires van Claire Goll, die in menig kunstenaarsbed de horizontale samba danste. Ook interessant is *It's not Funny*, de nieuwe voorstelling van de immer opwindende Meg Stuart en haar groep Damaged Goods (van 15 tot en met 17 maart, nog steeds in deSingel). ***In het Toneelhuis resulteerde een samenwerking van Benjamin Verdonck, Alain Platel en Rosasdanseres Fumyo Ikeda in *Nine Finger*, dat vanaf 6 maart te zien is. ***Monty programmeert in maart *Winterkant*, de nieuwe productie van theatercollectief SKaGeN (7 maart). Op 16 en 17 maart is er op het Montypodium plaats voor solo's van dansers Hooman Sharifi, Marc Vanrunxt en Hans Bryssinck. ***Ook in Monty en zo mogelijk nog dichterbij uw bed: op 29 en 30 maart speelt UA-gezelschap De Bromvlieg/De Flaaifactorie *Bloedbruiloft*, naar Garcia Lorca.

***Cinefielen zijn deze maand meer dan ooit welkom in Filmhuis Klappei, dat elke woensdagavond en vrijdagavond films vertoont (op vrijdagavonden voorafgegaan door lezingen). Onder andere *Reservoir Dogs*, *The Road to Guantanamo* en cultklassieker *Barbarella* passeren de revue.

Cultuur te duur? Win Cultuurcheques op pagina 34.

Petrol
d'Herbouvillekaai 21
www.petrolclub.be

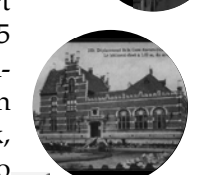

Zuiderpershuis
Waalse Kaai 14
www.zuiderpershuis.be

TRIX
Noordersingel 28, Borgerhout
www.trixonline.be

deSingel
Desguinlei 25
www.desingel.be

Monty
Montignystraat 3
www.monty.be

Toneelhuis
Komedieplaats 1
www.toneelhuis.be

Elzenveld
Lange Gasthuisstraat 45
www.elzenveld.be

Monty
Montignystraat
www.monty.be

Filmhuis Klappei
Klappeistraat 2
www.klappei.be

KMSKA
Leopold de Waelplaats
www.kmska.be

Muhka
Leuvenstraat 32
www.muhka.be

FotoMuseum
Waalse Kaai 47
www.fotomuseum.be

Arenbergschouwburg
Arenbergstraat 28
www.arenbergschouwburg.be

AMUZ
Kammenstraat 81
www.amuz.be

Scheldapen
d'Herbouvillekaai 36
www.scheldapen.be

Jef Leysens

Met dank aan...

De bibliotheekmedewerker

Door de gangen van de universiteit weergalmen de laatste weetjes over de nieuwe Centrale Bibliotheek op de Stadscampus. Nieuwsgierig banen we ons een weg door het geroezemoes, op zoek naar een bibliotheekmedewerker. Tussen de moderne boekenrekken treffen we Guy De Crom aan. Ondanks de verhuisdrukte vindt hij toch even tijd om ons te woord te staan.

Sinds 1971 is hij tewerkgesteld aan onze instelling. Eerst bij de Faculteit Letteren, vervolgens aan de catalogiseerafdeling van de bibliotheek. Vanaf 1976 vervult hij zijn huidige functie als hoofd van de aanwinsten in de Centrale Bibliotheek. Hij vertelt ons over zijn aangename collega's en de gezellige sfeer die hier heerst. Met het nieuwe gebouw zal het even wennen worden, maar het is zeker een goede zaak dat alles verzameld is op één locatie. De strijd is echter alles behalve gestreden: er komt nog een verhuis deze zomer, aangezien de administratie in de oude bibliotheek zal gaan huizen, waar nu renovatiewerken uitgevoerd worden.

Wanneer we naar de plus- en minpunten van zijn werk vragen, vertelt De Crom dat hij wat meer contact zou willen met de studenten. Hij is wel erg onder de indruk van het moderne gebouw: "De grote glazen ramen, de natuurlijke lichtinval, het binnenplaatsje... kortom: ideaal voor de studenten!"

Tekst: Raïssa Mvuyekure

Foto: Jonas Vincken

